

Uvodnik

110 let šolske stavbe

Zgodovina šolstva na Ptuju sega skoraj 500 let v preteklost. Prvi dokument, v katerem je zapisano, da je na Ptuj obstajala šola, je ptujski Mestni statut iz leta 1513, kjer so v uvodnih členih zapisana določila o šoli in učitelju.

Da imamo danes tako razvito šolstvo, ima največje zasluge habsburška cesarica Marija Terezija, ki je že leta 1774 sprejela Splošni šolski zakon, katerega glavni cilj je bil, da postane znanje branja, pisanja, računanja in verouka namenjeno vsem ne glede na stan in spol. Šolstvo se je takrat spopadalo z nizkim obiskom, slabim finančnim stanjem in pomanjkanjem izobraženih učiteljev.

S tretjim zakonom, sprejetim maja 1869, ki je vpeljal obvezno šestletno šolanje, je Avstrija dobila enega najmodernejših sistemov osnovnega šolstva. Deželni šolski svet je ustanavljal šole, kjer je bilo več kot 40 otrok in so imeli do šole štiri km. Cilj zakona je bil izboljšati šolski obisk, dobro izobraziti učitelje in poskrbeti za finance. V mestih so že poučevali učitelji, na podeželju pa je bilo šolstvo večinoma še v rokah duhovnikov.

Zgodovina šolske stavbe današnje OŠ Mladika se začne leta 1902, ko je takratna dekliška šola ravno tu dobila nove prostore. Stavba je bila imenitna, zato se je prijelo ime Lepotica ob Dravi. Za učenke, ki so bile doma izven Ptuja, so del zgradbe namenili nemškemu dekliškemu domu, ki pa je takoj po prvi svetovni vojni postal slovenski dekliški zavod z imenom Mladika. Med ljudmi je ime Mladika postalo hitro priljubljeno in so z njim poimenovali

kar celotno stavbo. Leta 1928 so združili še deško in dekliško meščansko šolo pod imenom Meščanska šola Maksa Pleteršnika. Ob koncu druge svetovne vojne je bila zgradba zaradi bombardiranja močno poškodovana, tako da pouk v njej ni bil možen. Zgradbo Mladike so obnovili 1948. leta. V letu 1958 je prišlo do preureditve šol. Z ukinitvijo nižjih gimnazij so na Ptuj nastale štiri osemletne osnovne šole. V Mladiki sta nastali Osnovna šola Tone Žnidarič in Osnovna šola Jože Lacko, ki pa sta se leta 1961 združili v enotno šolo Tone Žnidarič, ki je ob združitvi imela kar 1382 učencev. Leta 1977 se je k matični šoli pridružila še podružnična šola, in sicer Osnovna šola Vinka Jurančiča iz Vitomarcev. V naslednjem letu pa se je pridružila še nova podružnična šola iz Trnovske vasi. Ker je imela šola preveliko število učencev, so posledično leta 1979 ustanovili Osnovno šolo Olge Meglič, kamor so vpisali ostale učence. V letu 1991 se je šola preimenovala v Osnovno šolo Mladika in v naslednjih letih izgubila obe podružnici. V letu 1999 smo na šoli odprli preurejeno mansardo, kjer smo pridobili nove učilnice, in s tem delno zadostili pogojem za prehod na devetletko.

Jutranja paša živine, vsakodnevno peščenje v šolo po kolovoznih poteh in vaških stezah, torba iz domačega platna in v njej lesena tablica, košček krede za pisanje, oguljena čitanka, v domači prt zaviti kos koruznega kruha, stara oblačila in na nogah ponošeni čevlji, ki jih je nosilo več generacij, avtoritativen pouk, pri katerem so imeli strogost, palica in klečanje na koruzi velik vzgojni pomen, so danes samo še spomin in današnjim učencem skoraj nepredstavljivi način šolskega življenja v nekem, časovno ne tako oddaljenem, obdobju.

Kakšna je šola danes?

Danes šola ni več središče dogajanja v takem smislu, kot je bila nekoč. Sodoben način življenja, odnosi v družbi, tehnološki napredek zahtevajo drugačne potrebe, nove vsebine, potrebujejo ustvarjalnega, razmišljujočega človeka z jasnimi cilji. Šola naj bi pripravila otroke za prihodnost, pa čeprav je ta neznanka, zagotovo vemo le to, da bodo prihajajoče generacije morale biti kreativne, raziskovalno usmerjene in predvsem znati delati timsko.

Šola je pred nekaj desetletji temeljila na zapornitvi raznih informacij. V današnji

šoli se vse bolj učimo procesov. Informacije se učimo pridobivati, povezovati in uporabljati. Delo v šoli je danes organizirano tako, da učenci razvijajo organizacijske, komunikacijske, socialne in učne spretnosti, predvsem pa se učijo medsebojne odvisnosti, vrednotenja svojega dela in odgovornosti.

Kje je danes naša slavljenka Mladika?

Danes je OŠ Mladika šola, ki je odprta v širši, tudi evropski prostor. Mnoga priznanja z različnih področij so dokaz kvalitetnega dela; tako učencev, učiteljev in staršev. Izpostavil bom samo nekaj najodmevnejših dosežkov:

s certifikatom *Kakovost za prihodnost vzgoje in izobraževanja* potrjujemo, da imamo v zavodu vzpostavljen sistem vodenja kakovosti, ki nas sistematično vodi od vizije do konkretnih nenehnih izboljšav;

z nazivom Zdrava šola smo se zavezali, da skrbimo za zdrav način življenja na vseh področjih življenja in dela šole;

z nazivom Ekošola dokazujemo, da razvijamo odgovoren odnos do okolja, narave in bivanja nasploh;

certifikat eTwinning s katerim dokazujemo, da se aktivno vključujemo v vseživljenjsko učenje v Evropskem šolskem omrežju;

...

Seveda smo izjemno ponosni na dosežke naših učencev tako na učnem, kulturnem in športnem področju, kjer učenci redno dosegajo odmevne rezultate tudi na mednarodnem nivoju.

Drage učenke in učenci,

vsekakor je šola v prvi vrsti namenjena vam. Ravno zato, bodite do sebe zahtevni in odgovorni, samostojno opravljajte svoje

naloge in s spoštovanjem vzemite vse najboljše, kar vam ponujamo. Čaka vas mnogo izzivov in priložnosti. Vsi zaposleni pričakujemo od vas lep odnos do vsega, kar vam nudi možnosti za razvoj. Pokažite spoštovanje do učiteljev in ostalih zaposlenih, do šole kot ustanove, ki vam daje temeljno podlago za uspeh v življenju in vam nudi prijetno okolje za ustvarjalni razvoj.

Spoštovani starši,

zahtevajte od svojih otrok najboljše, kar zmorejo. Zahtevajte, da so v odnosu do vas, sošolcev, zaposlenih na šoli in ostalih ljudi spoštljivi. Pomagajte jim s svojim zgledom in z dobrim sodelovanjem z nami uresničiti vse cilje. Na srce vam polagam vizijo naše šole: skupaj s starši skrbimo za osebno rast učencev v spodbudnem okolju.

Spoštovane sodelavke, sodelavci,

v neprijaznih in nepredvidljivih časih, v katerih se je znašla naša družba in vsi mi kot posamezniki, se je potrebno zavedati, da je šola tista organizacija, v kateri s pozitivnim in prijaznim odnosom odpiramo svoja vrata. Ne glede ali na to priznajo ali ne, zgodovina zmeraj pokaže, da na naših, učiteljskih ramenih sloni napredek in razvoj družbe.

Ob koncu se želim zahvaliti prav vsem, ki ste kakorkoli pripomogli k blagostanju in razvoju današnje slavljenke, Mladike.

Bogomir Širovnik, ravnatelj

Nika Janžekovič Toplak, flumaster, 4. b

Ob 110-letnici Mladike Ptuj

Sto deset let je dolgo časovno obdobje, ki si prav gotovo zasluži posebno pozornost. Če je to jubilej neke stavbe učenosti, pa še posebej. 2. oktobra 2012 je tako častljivo starost dočakala tudi naša šola Mladika Ptuj. Samo pomislimo, koliko generacij je nabiralo svojo učenost v tej stavbi v enem stoletju, koliko različnih šol se je zvrstilo v tem času, koliko učiteljev se je trudilo po svojih najboljših močeh mladim generacijam dati čimveč znanja, pa tudi življenjskih modrosti in jih vzgajati za dobre člane svoje družbe. Ne nazadnje pomislimo, koliko držav se je menjalo v tem času. Šola je bila zgrajena v času Avstro-Ogrske. Delovala je v času Kraljevine Jugoslavije. Prestala je okupacijo nacistične Nemčije, iz katere je prišla močno poškodovana. Obnovili so jo v drugi Jugoslaviji in na koncu je leta 1991 dočakala samostojno državo Slovenijo. Doživela je dve svetovni vojni in vojno za samostojno Slovenijo.

Kratek zgodovinski oris jubilaranta - Mladike

V novozgrajeni stavbi sta dobili svoje prostore dve šoli, in sicer dekliška ljudska šola (Mädchen Volksschule) in dekliška meščanska šola (Mädchen Bürgerschule). V obeh je bil učni jezik nemški. Dekliška ljudska šola je bila v začetku skupaj z mešano okoliško osnovno šolo. Od nje se je začela postopoma ločevati leta 1873, dokler ni postala leta 1877 samostojna štirirazredna mestna dekliška šola. Do leta 1896 je prerasla v sedemrazredno. Okoliška šola je tako postala premajhna, zato je ptujski mestni svet sklenil postaviti novo. V njo se je mestna dekliška ljudska šola vselila takoj leta 1902.

Istega leta, to je leta 1902, je bila ustanovljena še dekliška meščanska šola, ki je tudi dobila svoje prostore v novi zgradbi.

Za učenke, ki so bile doma izven Ptuja, so isto leto del zgradbe namenili še nemškemu dekliškemu domu (Deutsches Mädchenheim). Na razpolago je dobil celotno tretje nadstropje (mansardne sobe) in del drugega nadstropja. Za gojenke doma in absolventke dekliške meščanske šole so uvedli v začetku šolskega leta 1906/07 enoletne tečaje, s katerimi so si dekleta pridobila zaključno izobrazbo gospodinske in trgovske smeri.

Po razpadu Avstro-Ogrske leta 1918 je višji šolski svet uvedel v ljudski dekliški šoli slovenski jezik in jo postopoma do leta 1921 spremenil v deško in dekliško šetrazredno šolo. V slovensko šolo se je spremenila tudi dekliška meščanska šola. Imela pa je premalo vpisa, zato so jo združili leta 1928 z deško meščansko v mešano meščansko šolo Maksa Pleteršnika. Ta je potem delovala vse do druge svetovne vojne. Njen cilj je bil izobraževati učenke in učence za potrebe obrtnikov in trgovcev. Učence je pripravljala na razne obrtne poklice in za delo v trgovinah.

Nemški dekliški dom je takoj po prvi svetovni vojni postal slovenski dekliški zavod z imenom Mladika. Ime se je ljudem zelo hitro priljubilo in z njim poimenujejo celotno stavbo. Že pred vojno gojenk ni bilo veliko, po njej pa jih je bilo vsako leto še manj. Tudi poskus šolskih sester iz Maribora, ki so dom prevzele leta 1928 in so za dodatno dejavnost uvedle še kmetijsko šolo, ni prinesel večjega vpisa. Zato je mestna občina leta 1931 zavod Mladika ukinila, prostore pa dodelila vedno številčnejši meščanski šoli Maksa Pleteršnika.

Med drugo svetovno vojno so Nemci v Mladiki obdržali samo meščansko šolo. Učence ljudske šole pa so ločili po spolu in združili vse dečke v nekdanji deški mestni šoli, deklice pa v okoliški ljudski šoli.

Šolska zgradba Mladike je bila ob koncu 2. svetovne vojne močno poškodovana, ker so jo zadele bombe, ki so bile

namenjene železniškemu mostu. V njej pouk ni bil možen, zato je nova oblast leta 1945 organizirala osnovnošolski pouk na večih lokacijah: del pouka je bil v prostorih deške šole, ki je bila še najmanj poškodovana, del v zasilno obnovljeni okoliški šoli, ki je je manjkala več kot polovica, del pa je bil v popoldanskem času v prostorih gimnazije. Pomanjkanje prostora je narekovalo obnovo Mladike. O njej so se dogovorili januarja 1946, končana pa je bila po dveh letih in 31. oktobra 1948 so jo svečano na novo odprli in to kljub temu, da so fasado končali šele leta 1951. V stavbo so se vselili vsi ptujski osnovnošolci, saj so ustanovili združeno osnovno šolo, ki se je kratko imenovala Osnovna šola v Ptuj.

V letu 1958 je prišlo do preureditve šol. Z ukinitvijo nižjih gimnazij so na Ptuj nastale štiri osemletne osnovne šole. V poslopju Mladike sta dobili svoje prostore osnovna šola Tone Žnidarič in osnovna šola Jože Lacko. Osnovna šola Franc Osojnik je gostovala v popoldanskem času v prostorih gimnazije in v novi začasni zgradbi na Potrčevi cesti, v kateri je pozneje nastal vrtec. Na Bregu je bila ustanovljena šola Ivana Spolenaka.

V šolskem letu 1961/62 sta se šoli Tone Žnidarič in Jože Lacko združili v enotno šolo Tone Žnidarič. Takrat je bilo v 38-ih oddelkih kar 1382 učencev. Prostorska stiska se je nekoliko omilila z dograditvijo nove šolske stavbe za osnovno šolo Franca Osojnika, in sicer v letu 1964. Šola Tone Žnidarič je imela še vedno 33 oddelkov. Leta 1977 se ji je priključila podružnična šola Vitomarci, naslednje leto še osnovna šola Trnovska vas in šola Tone Žnidarič je postala centralna šola, ki je imela zopet blizu 1300 otrok. Prostorska stiska se je delno razrešila šele v šolskem letu 1979/80, ko je bila na Ptuj ustanovljena še četrta osnovna šola, in sicer osnovna šola Olge Meglič v izpraznjenih prostorih ptujske gimnazije. Nova šola je prevzela del otrok šole Toneta Žnidariča in del šole Franca Osojnika.

V samostojni državi Sloveniji je prišlo do vsebinske prenove šol in tudi do nekaterih preimenovanj. Svet osnovne šole Toneta Žnidariča je na seji julija 1991 sprejel sklep, da se naj šola imenuje osnovna šola Mladika. Ta sklep je mestna občina Ptuj potrdila novembra istega leta. Zanimivo je, da na Ptuj prej nikoli ni bilo osnovne šole, ki bi se uradno imenovala Mladika. Tako ime si je nadel dekliški dom po prvi svetovni vojni in po njem so Ptujčani potem leta in leta imenovali celotno zgradbo. Če danes vprašaš starejše Ptujčane, v katero šolo so hodili, bodo ponosno rekli: "V Mladiko".

Franc Golob, upokojeni učitelj

Osnovna šola Mladika – zgodovina šole 1902 – 2012

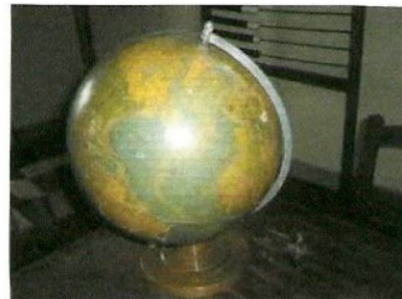
Cesarica Marija Terezija je leta 1774 uvedla Uredbo o obveznem šolanju. Kmalu za tem so začele nastajati šole.

Na Ptujju se je šola Mladika zgradila leta 1902. V njej je bila najprej Dekliška meščanska šola. Pouk je potekal v nemščini. Spričevalo se je imenovalo šolsko naznanilo. Ko je učenec končal šolanje, je dobil zaključno spričevalo, ki se je imenovalo odpustnica.

Nekoč so uporabljali enostavne učne pripomočke.

Šele leta 1920, po prvi svetovni vojni, so določili, da se pouk izvaja v slovenščini.

Leta 1928 se je Dekliški meščanski šoli pridružila Deška meščanska šola in se preimenovala v »Meščansko mešano šolo v Ptujju«.

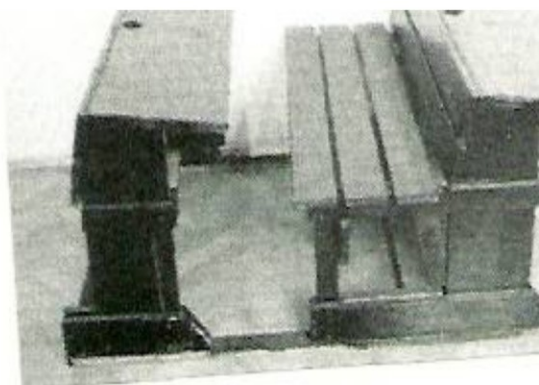

Stari globus in staro računalno (v ozadju).

Ruševine mostu in poškodovana Mladika v ozadju.

Med drugo svetovno vojno v letih 1941-1945 je pouk potekal v nemščini in strogo pod nadzorom okupatorja. Mladika je bila leta 1945 v bombardiranju zelo poškodovana.

Šolska klop nekoč.

Po drugi svetovni vojni ni bilo primernih prostorov za učenje, zato je pouk potekal v zasilnih prostorih. Tudi knjig je bilo malo. Imeli pa so glasilo Ciciban in Pionir.

Leta 1948 je bila Mladika obnovljena, vanjo se je vrnil pouk, preimenovala se je v »Osnovno šolo v Ptujju«.

Leta 1958 sta bili v Mladiki dve osnovni šoli, in sicer OŠ Toneta Žnidariča in OŠ Jožeta Lacka. Leta 1961 sta se združili v enotno »Osnovno šolo Toneta Žnidariča«.

Pouk je potekal v duhu partije, cerkev so popolnoma izgnali iz šolstva. Šolska praznovanja so bila Titova štafeta, Kurirčkova pošta, mladinske delovne brigade, pionirske igre.

Slikovni material iz osebne albuma Franca Goloba

Po osamosvojitvi Slovenije se je leta 1991 šola preimenovala v »Osnovno šolo Mladika«.

Leta 1999 se je odprla prenovljena mansarda, kjer sem tudi jaz preživel največ časa v prvih treh razredih. Mladika je dobila ponovno prvotno podobo iz časov, preden je bila bombardirana.

Mladika ima certifikat kakovosti in vizijo, ki se glasi: »SKUPAJ S STARŠI SKRBIMO ZA OSEBNOSTNO RAST UČENCEV V SPODBUDNEM OKOLJU!«

Aleš Fon Cafnik, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Šola nekoč

Nekoč otroci niso imeli veliko prostega časa, saj so morali vsako jutro peljati krave na pašo, očistiti hlev, nato so se pa odpravili v šolo. Nekateri so morali uro ali več hoditi peš do šole.

V starih časih so učitelji strožje kaznovali, učenci so morali klečati na koruzi ali v kotu. Jedi niso bile tako raznolike, saj so večinoma jedli kruh, mleko in žgance ter pili belo kavo. Že od prvega razreda so imeli ocene, zdaj jih imamo komaj v četrtem razredu. Če učenci niso uspešno končali razreda, so razred ponavljali.

Učenci prvega razreda šole Mladika so imeli učilnice v spodnjem delu šole, ostali pa v zgornjem nadstropju. V šoli ni bilo možno jesti kosila, saj šola tega ni ponujala. Tudi delovnih zvezkov niso imeli, zato so si morali večinoma vse zapomniti in pridno poslušati. Učili so se nemški, angleški in srbo-hrvaški jezik. Pozimi so kurili na drva. Dvakrat na leto so imeli počitnice, in sicer poletne in zimske. Table so bile iz lesa. Šola še takrat ni imela mansarde, zato je bilo manj prostora kot danes. Imeli pa so že reditelje, ki so skrbeli za red in čistočo. Predmeti so bili glasbena vzgoja, gospodinjstvo, lepopisje ...

Otroci so se nekoč veselili in igrali s preprostimi igračkami, ki so si jih naredili sami.

*Alex Mihačimovič Žmegač, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik*

PRIPOVED GOSPE ANE

Foto: Renata Sužnik

več kazni kot danes (»packe« oziroma udarce po rokah, stanje v kotu ...), zato niso upali klepetati. Učni pripomočki so bili redki.

Ker je bila zelo pridna učenka, se ne spomni, da bi jo doletela kakšna ostra kazen. Sam šolski prostor se ji zdi še danes povsem enak; v tistem času ni bilo le mansarde. Vsak razred je imel kotno peč, v kateri so si v hladnih dneh kurili. V kletnih prostorih je bival hišnik z družino. Šola takrat ni imela knjižnice. Veliko stopnišče, ki se razprostira po šoli, je še povsem enako.

Gospa Ana ima na šolanje v osnovni šoli Mladika in na takratne učitelje lepe spomine; pri srcu ji je posebej ostala učiteljica tretjega razreda, gospa Tončka Mijačević.

Četrtošolci so z veseljem poslušali, spraševali in dograjevali svoja spoznanja o življenju nekoč. Zamišljeni so bili nad ocenjevanjem pisave in dolgo potjo v šolo.

Spoznali smo, da je dediščina naših staršev in starih staršev naše veliko kulturno bogastvo.

Renata Sužnik, učiteljica 4. razreda

Letos slavi Osnovna šola Mladika 110-letnico delovanja. Pri nas je tako že nekaj generacij otrok pridobivalo znanje in izkušnje ter kovalo prijateljske vezi. Zato smo v 4. a razred z veseljem povabili gospo Ano Šori, ki je šolo obiskovala od leta 1954 do leta 1962. Kasneje so se tukaj šolali njeni trije otroci, sedaj jo obiskujeta njeni vnukinja. Gospa Ana nam je z veseljem pojasnjevala o življenju in šolanju nekoč, učencem pa ni zmanjkalo vprašanj zanjo.

V njeni družini je bilo šest otrok, v šolo je hodila peš iz vasi Kicar. Za pot je potrebovala uro in pol, saj je prehodila sedem kilometrov. Poleti so hodili v šolo bos, pozimi so imeli noge zavite v krpe, ki so jih imenovali »onuče«. Cel teden so bili oblečeni v ista oblačila, ki so jih v soboto oprali in v nedeljo pripravili za naslednji teden. Pouk so imeli dopoldne in popoldne; malica je bila v šoli samo za nekatere učence. Imeli so že zvezke, pisali so s črnilom in peresniki. Pojasnila je, da so v šoli poznali mnogo

Naša šola

Čas teče, čas beži,
Mladika tudi s časom hiti.

Če se čas ustavil bo,
Mladika se ustavila ne bo.

Mladika naša šola je,
leta in leta že tukaj je vse.

Če Mladika spet dekliška šola bo,
v starih časih hodila bom v njo.

Mladika je vojno doživela,
pa tudi, če ni hotela.

Mi se bomo pa učili,
da bomo znanje pridobili.

Čas teče, čas beži,
mi se bomo pa pridno učili vsi.

*Tinkara Hazl, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik*

Šolski zvonec

Prva ura se mi bliža,
ko bo kot prelepa viža
pesem iz mene se izvila
in zaspance prebudila.

Otroci bodo tam v klopeh
in zamrl bo njihov smeh,
saj učitelj bo prišel
in predavati pričel.

Ko v sobi bo tišina,
moja pesem bo milina,
ki odrešila bo glave,
ki bodo spet polne zabave.

Glave bodo se spočile,
in vsaj malo pomirile,
ko bo spet zapela pesem
in bo vsakdo takoj spet resen.

Iva Rimele, 9. b

OSNOVNA ŠOLA MLADIKA

Obstoječa zgradba osnovne šole Mladika se nahaja na naslovu Žnidaričevo nabrežje 1, Ptuj. Osnovna šola Mladika deluje v zgradbi iz leta 1902. Stavba je bila prvotno namenjena dekliški šoli. Ob koncu druge svetovne vojne je bila zgradba močno poškodovana in za pouk neuporabna. Leta 1948 je bilo svečano odprtje obnovljene zgradbe Mladika, v katero se je preselila osnovna šola. Osnovno šolo so obiskovali učenci, ki so bili iz levega brega mesta. Leta 1977 se je k matični šoli pridružila še podružnična šola iz Vitomarcev, v naslednjem letu pa podružnična šola iz Trnovske vasi. Takrat se je imenovala Osnovna šola Toneta Žnidariča. V letu 1991 se je šola preimenovala v Osnovno šolo Mladika.

ČUDOVITA MLADIKA

Mladika je čudovita šola,
v jutranjem soncu se blešči.
Mladim nadobudnežem,
dosti znanja podari.

*Lara Zamuda in Teja Strelec, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik*

Slikovni material iz osebne albuma Franca Goloba

MLADIKA

Naša šola Mladika,
je stara, a velika.
Vidi se jo v daljavi,
kjer stoji ob reki Dravi.
Ker že stara je fasada,
nemir na naši šoli vlada.
Zato jo bomo prenovili,
in šoli videz lep vrnili.

Testi, spraševanja,
nič ne gre brez znanja.
Znanje je vrednota,
in ne le nekakšna gmota.
Znanje nam pomaga,
da ne zaspi naša glava.
In za naše znanje,
dobimo vsi priznanje.

*Eva Smiljan, 9. a
Mentorica: Urška Hlupič*

LEPOTICA OB DRAVI

Naša šola Mladika
stodeset let bo stara,
Že leta nazaj
kot lepotica ob Dravi je stala.
Tako kot nekoč vrtčkamo vsi,
da bomo z domačo hrano siti bili!

Veliko let so se hodili v njo učiti,
in nihče je ni končal zabit.
A kljub temu, da znanje deli
je večini otrok šola še vedno nujno zlo,
zaradi katere veliko študentov bo!

*Sara Emeršič, 9. a
Mentorica: Urška Hlupič*

Urban Peklar, flumaster, 9. b

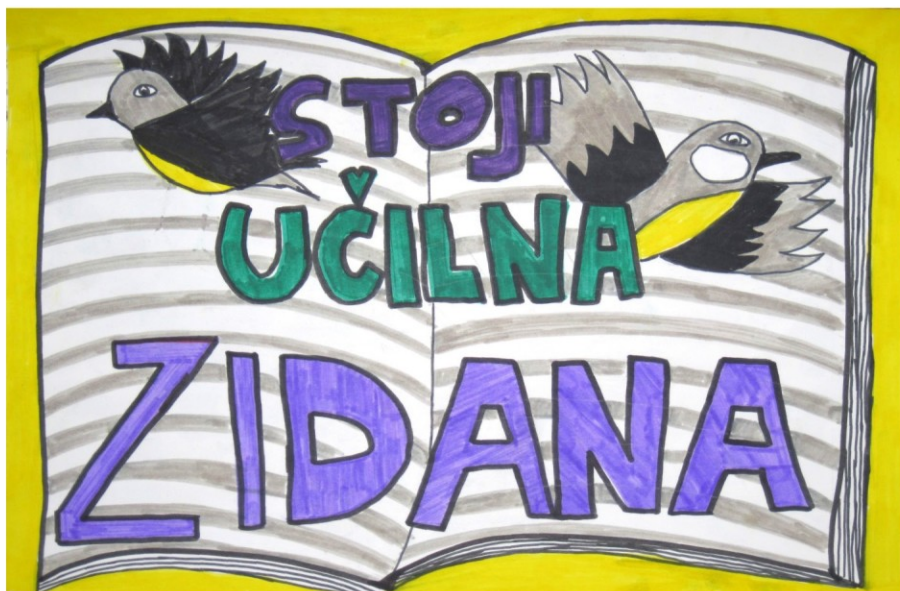
STOJI MLADIKA ZIDANA ...

Veličastna zgradba z unikatno arhitekturo je zrasla na Žnidaričevem nabrežju daljnega leta 1902. V njej je bila sprva Dekliška meščanska šola in pouk se je odvijal v nemškem jeziku. Njena značilna lega ob Dravi, železniški progi in mestnem parku veliko doprinese k njeni imenitnosti in radi jo predstavljamo z imenom »Lepotica ob Dravi«. Je šola, v kateri se je učil moj oče, jaz pa na to šolo zahajam od septembra 2004. Na njej sem preživela veliko čudovitih trenutkov, ki se jih bom vselej rada spominjala.

Življenje šole se je skozi leta spreminjalo. O tem nam pripovedujejo babice, dedki in še kdo starejši, ki ga poznamo. S svojim izgledom me pritegne, da se zamislim in »v živo« podoživim pouk, kakršnega so obiskovali naši vrstniki v preteklosti. Nadzorujeta nas strogi očesi gospodične učiteljice ali gospoda učitelja, ki sta oblečena po modi iz tistega obdobja. Še posebej me navduši čar takratnih disciplinskih ukrepov, kot so tepež z leskovo palico, klečanje v kotu na koruzi in sedenje v oslovski klopi. S tem so učitelji naredili red v razredu in otroci so dvakrat premislili, če bodo kaj ušpičili.

S časoma pa se je marsikaj spremenilo. Pojavlja se vedno več šolskih potrebščin in učne snovi. Nekoč tablico, pero in črnilo so nadomestile učilnice opremljene z raznimi pripomočki, od računalnikov, zemljevidov, različnih map, ki čakajo, da jih mladi bistrourniži uporabimo. Učitelji danes v naši šoli niso več nobeni »bavbavi«, ampak znajo velikokrat prisluhniti učencem s težavami, so prijazni, dostopni in dovzetni za naše probleme.

Spominjam se prvega dne, ko sem vstopila v šolo. Veliko sem razmišljala o tem, kako se bom razumela s sošolci, ali bom zadoštila kriterijem učiteljev in sploh, kako bom preživela. Že po nekaj dnevih smo se vsi poznali in je bilo lažje. Tudi kadar poteka ocenjevalno obdobje, se mi nikoli ne zdi

Klara Šmigoc, flumaster, 9. a, 2012-13

pretežko. Vedno se rade volje učim in delam domače naloge. Z vzpodbudami učiteljev učenci sodelujemo na mnogih natečajih in tekmovanjih. Ves čas nas pripravljajo na nadaljnje šolanje in samostojno življenjsko pot. Pomagajo nam, da izpolnimo svoje cilje, mi pa se trudimo po svojih močeh.

Šola se je leta 2000 vključila v evropsko mrežo Comenius, pridobila je certifikat SIQ-Kakovost za prihodnost vzgoje in izobraževanja, vključena je v projekta Ekošola in Slovenska mreža zdravih šol.

Letošnje leto bomo praznovali že 110. obletnico delovanja Osnovne šole Mladika. Mladika je odlična šola s pestro zgodovino in dobrim sistemom poučevanja, pri katerem učenci aktivno sodelujemo. Skupaj s starši uresničujemo vizijo šole, da skrbimo za svojo osebnostno rast v spodbudnem okolju.

Že od prvega trenutka, ko sem prestopila njen prag, sem vedela, da se zame začne zelo pomembno obdobje, za katerega ne morem verjeti, da se že končuje. Z vsemi doživetji in dogodivščinami, ki sem jih preživela na tej šoli, se bom težko poslovila od nje. Za vedno bo ostala v mojem srcu.

*Manja Toplak, 9. a
Mentorica: Urška Hlupič*

Lepotica ob Dravi

Ob Dravi že veliko let stoji lepotica, iz katere se vije prav lepa melodija. Nekega dne je na razkošni ladji mimo nje priplul mladenič, ki se je takoj zaljubil v glas, ki je prihajal iz prostora, katerega okno je bilo odprto. Ta glas je bil glas učiteljice, ki je učila glasbo. Bil je tako nežen in mil, da so še ptice na vejah prisluhnile njenemu petju in utihnile. Mladenič je ladjo ustavil ob obrežju reke Drave in izstopil ter se odpravil iskat lastnico tega prelepega glasu. Vstopil je v šolo in bil očaran nad veličino te zgradbe ter nad otroki, ki jih je srečal, saj so bili zelo bistri. Ustavil se je in poslušal, od kod prihaja glas, ki ga je malo prej začaral. Glas je prihajal iz učilnice, v kateri so se otroci učili o glasbi. Odprl je vrata in bil presenečen, saj je pred njim stala prava lepotica z dolgimi svetlimi lasmi, spletenimi v kito. Vprašal jo je, če bi se poročila z njim. Učiteljica je bila zelo presenečena nad njegovo ponudbo. Malo je premišljevala, a na koncu je na njegovo srečo le pristala.

Tina Hvalec, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Miha Gerl, Sara Žižek, barvni svinčnik na lesu, 1. a

Šola nekoč in danes

Našo šolo so zgradili leta 1902 zaradi premajhnega prostora Deške osnovne šole. Šola je bila namenjena deklicam okolice Ptuja (Dekliška ljudska šola), Dekliška meščanska šola pa je bila namenjena deklicam iz mesta Ptuj ter dekliškemu internatu. Pouk je potekal v nemščini. Skozi leta se je veliko spremenilo. Postopoma so začeli uvajati slovenski jezik. Šolo so lahko obiskovali dečki in deklice. Mladika je doživljala vzpone in padce, najbolj pa jo je prizadelo delno porušenje med 2. svetovno vojno, ko so zavezniki po nesreči odvrgli bombe na šolo, namesto na most. V našo šolo so od mojih sorodnikov hodili skoraj vsi, in so mi povedali veliko stvari, ki so se jim dogajale v času šolanja.

Od takrat pa do danes se je naša šola že nekajkrat preimenovala, zelo posodobila, obnovila in tudi povečala število prostorov.

(Povzeto po: F. Golob: Album pripoveduje, 2002.)

Maja Koletnik Kidrič, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Šolska klop pripoveduje

Nekoč, v davnih časih, je bila šolska klop. Za njo sem sedela ravno jaz.

Šolska klop je začela pripovedovati o tem, kako dajem nanjo noge, jo brcam in po neumnosti tudi prevrnem. Zaradi neumnosti, ki jih počnem, me je vrgla s stola. Obrnila se je k meni in mi začela pripovedovati zgodbe iz časa njenega bivanja na tej šoli. V šoli je srečala mnogo različnih otrok, ki so kasneje odrasli v ljudi, ki so marsikaj dosegli v življenju. Bila je zelo žalostna, saj so, kakor jaz, tudi drugi z njo grdo ravnali. Od takrat naprej sva s klopjo postali prijateljici. Naslednje šolsko leto pa sem izvedela, da se je stara šolska klop upokojila in je na njeno mesto prišla nova šolska klop, ki pa ni vedela, kaj vse jo še čaka do takrat, ko se bo tudi ona upokojila. Ampak to ni bilo pomembno, saj so nanjo čakali otroci, da jo čim prej vzamejo za svojo, saj klopi dan za dnem pripovedujejo nove zgodbe.

Tina Hvalec, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Šolska klop pripoveduje

Moja šolska klop je prav posebna. Vsak dan se z mano vživi v šolsko snov, ki jo pove učiteljica. V četrtek smo se morali vživeti v pravljico o Sneguljčici in sedmih palčkih. Moja klop pa je tisti dan bila zaspana in se ni hotela vživeti vanjo. Ni me hotela odnesti v svet pravljič. Rekla mi je samo: »Ne morem«.

»Kaj pa ti je? Ali si bolna?« sem jo vprašala. A mi ni nič odgovorila. Samo pogledala me je in mi s pogledom vse povedala. Ojoj, sem si rekla sama pri sebi. Nisem vedela, kaj naj storim. Videla sem jo, kako zeha in se preteguje. Spomnila sem se, da jo bo zagotovo pritegnila njena najljubša pravljica Volk in sedem kozličkov. Obljubila sem ji, da bom po pouku z njo ostala in ji povedala pravljico o Volku in sedmih kozličkih, če me zdaj poneso v pravljico Sneguljčica in sedem palčkov. Takoj je ugodila mojemu predlogu. Z nadzvočno hitrostjo me je ponesla k Sneguljčici. Ko sva prišli k njej domov, naju je ta prisrčno pozdravila in naju sprejela v svojo urejeno in pospravljeno bajtico. Ko smo spili čaj, nama je ponudila še kosilo. Lepo sva se ji zahvalili in se poslovili. Takrat so prišli palčki. Prijazno so naju pozdravili in nama povedali svoja imena: Hihitavček, Jeclavček, Godrnjavček, Kihavček, Zaspanček, Sramežljivček in Vseznaček. Poslovili sva se od vseh in se jim zahvalili za gostoljubje.

Prišli sva v šolo ob koncu pouka. Klop me je veselo vprašala: »Ali greva v knjižnico po knjigo? Saj se spomniš, da si mi obljubila.«

»Seveda,« sem rekla.

In šli sva po knjigo Volk in sedem kozličkov. Bila je zelo zanimiva. Še danes jo rada prelistam.

Nina Pliberšek, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Pesnice o Mladiki

ŠOLA MLADIKA

Mladika je šola najlepša,
v to šolo hodimo mi.
Igramo se in učimo,
da učitelje razveselimo.
Danes naša šola slavi,
ponosni učenci smo vsi,
da 110 let že tukaj stoji.

Lana Plajnšek, 4. a

David Brunčič, flumaster, 4. a

NAŠA MLADIKA

Naša Mladika je šola zelo velika,
ob Dravi stoji, se sladko smeji.
V šolo to radi hodimo vsi.

Učiteljev je veliko,
ker jih rabimo toliko.
Vsi vemo, da je lepa zelo,
zato jo obožujemo tako.

Da sveti se vse, skrbimo mi vsi,
zato delamo z vsemi močmi.

Anamarija Verdenik, 4. a

MLADIKA

Mladika, Mladika lepotica ob Dravi.
V tej šoli smo vsi veseli in zdravi.

Se nekaj naučimo
in učitelje razveselimo.

Ko bomo končali deveti razred,
bomo odšli z velikim znanjem.

Svarun Čelan in Vito Attila Kunstek, 4. a

MLADIKA

Mladika ti si šola,
ki ob Dravi stojiš,
ko te sonce obsije,
zmeraj lepša se zdiš.

Ti si kulturni zaklad,
ker veliko dogodivščin
za sabo imaš.

Patricija Rubelj, 4. a

Marcel Horvat, flumaster, 4. b

Mentorica 4. a: Renata Sužnik

Učenci 9. a razreda se spominjajo ...

MOJA ŠOLA

Spomnim se prvega dne, ko sem vstopila v šolo. Mislila sem, da se bom težko razumela z ljudmi in da me ne bodo sprejeli, a sem se motila. Zelo rada sem jo obiskovala. Učitelji odlično poučujejo in učence dobro pripravljajo na življenje. Je zdrava šola, ki skrbi za dobro in hkrati zdravo prehrano ter da se učenci razgibavajo. Učenci te šole so vzorni, pridni in skrbijo za okolje. Ima sicer nekaj pomanjkljivosti, a je kljub temu boljša od marsikateri šole. Za vselej bo imela posebno mesto v mojem srcu.

Manja Toplak, 9. a

ROKOMETNO TEKMOVANJE

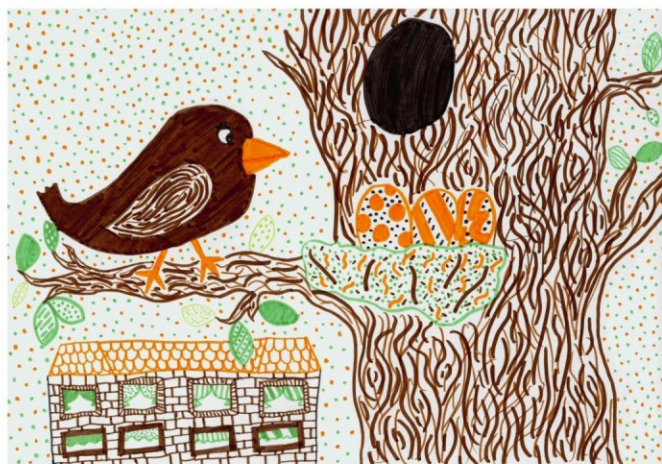
Pred približno enim letom smo s sošolci imeli medšolsko rokometno tekmovanje. Na njem so sodelovale tri šole iz ptujske občine, Osnovna šola Mladika, Osnovna šola Ljudski vrt in Osnovna šola Olge Meglič. Najprej sta se pomerili ekipi Ljudskega vrta in Olge Meglič, po sedemmetrovkah je zmagala ekipa Ljudskega vrta. Naša ekipa je igrala naslednjo tekmo proti ekipi Osnovne šole Olge Meglič. Prepričljivo so zmagali naši nasprotniki, saj smo mi igrali zelo slabo in neuigrano. Nato smo tekmovali z ekipo OŠ Ljudski vrt. Kar dobro smo igrali in na koncu je bil rezultat izenačen. Imeli smo sedemmetrovke, pri katerih smo premagali ekipo Ljudski vrt. OŠ Olge Meglič je bila prva, mi in Ljudski vrt pa smo si delili drugo mesto. Naša druga tekma se mi je zdela, da je bila ena najboljših do sedaj. Vsi smo se potrudili in videli, da nam lahko uspe, saj smo ponosni učenci šole Mladika.

Jure Malek Petrovič, mešana tehnika, 4. b

Vito Ljubec, 9. a

ŠOLA MLADIKA

Liza Likar, flumaster, 6. a, 2012-13

Šola - nočna mora ali zabava? Ne eno, ne drugo ... prej bi lahko rekli, da je šola nekaj dobrega, saj nas pripravi na življenje. Seveda pa to ne pomeni, da šola ne more biti zabavna, prav nasprotno - v šoli smo spoznali nove prijatelje ter se z njimi zabavali in doživeli veliko lepih trenutkov. Pride pa čas, ko se moramo posloviti (ob koncu 9. razreda), toda to ne pomeni, da je konec, saj so prijateljstva, ki smo jih stkali, zelo močna.

V devetih letih, ki sem jih preživela na tej šoli, je bilo le malo dogodkov za katere mi je žal, saj smo se v teh letih zelo združili in postali dobri prijatelji, ter smo preživeli veliko časa skupaj. Jaz vem, da bo meni šola za vedno ostala v spominu, spominjala pa se je bom predvsem po fantastičnih prijateljih in dobrih učiteljih.

Eva Smiljan, 9. a

SPOMIN NA ŠOLSKE DNI

Leta, ki sem jih preživela na Mladiki so bila zelo zanimiva, zabavna, poučna in tudi manj lepa.

Vsekakor lahko rečem, da sem se naučila zelo veliko, učitelji so nas spodbujali in nam veleli, da je znanje zelo pomembno. Doživela sem veliko zanimivih trenutkov, v šoli smo bili zelo dejavni, kar je popestrilo življenje na šoli. Še posebej sem uživala na zaključnih ekskurzijah, kjer smo se še bolj povezali, najbolj pa smo se zblížali v šoli v naravi.

Prepričana sem, da bom po koncu devetletnega šolanja nadvse pogrešala te šolske klopi in seveda svoje sošolce ter vse ostale delavce šole. Vsa ta leta sem preživela zelo lepo in k pouku sem hodila nadvse vedoželjno in z zanimanjem. Upam, da se je moj trud obrestoval, da bom še naprej uspešna, saj mi je vso osnovo za nadaljnje šolanje dala prav osnovna šola Mladika.

Mladika mi bo vedno ostala kot lep spomin, spomin na prijetne ljudi in na vso znanje, ki sem ga pridobila.

Anamarija Veselič, 9. a

Maja Jelen, flumaster, 7. a, 2012-13

DEVET LET NA MLADIKI

Prišli smo pred devetimi leti in prišel je čas, ko nam je do konca osnovne šole ostalo samo še nekaj mesecev. Prvi razred je bil razred, ko smo se šele spoznavali. Zdaj, v 9. razredu, pa se že zelo dobro poznamo in smo vedno boljši prijatelji. Ne predstavljam si dneva brez sošolcev, ker je vsak nekaj posebnega. Skupaj smo kot družina, skupaj držimo, si zaupamo, se smejimo, jočemo in smo zelo povezani. Vsakega posebej imam rada in res nočem nobenega izgubit, ker so vsi super. Ne glede na naše prepire smo dober razred. Upam, da tega ne pozabimo in nas bo spomin na Mladiko še naprej povezoval.

Ana Ljubec Kovač, 9. a

MOJI DNEVI NA MLADIKI

Miha Hajduk, kolaž, 8. b, 2012-13

Skoraj devet let je minilo odkar sem prvič prestopil prag Mladike. To pomeni okrog 3287 dni z več kot 66 ljudmi v vsakdanjem stiku. V teh devetih letih smo imeli učenci generacije 98 oddelka a 4 različne razredničarke. Vse štiri razredničarke so nam dale iztočnice za samostojno pot v življenju. Na tej poti skozi osnovno šolo so me spremljali sošolci in sošolke. Z njimi sem si delil sanje, želje in skrita hrepenenja. Z vsakim sem bil v dobrem odnosu, z nekaterimi bolj z nekaterimi manj. Vsi se zavedamo, da bomo nekoč zapustili našo Mladiko, a nismo se zavedali, da bo to prišlo tako hitro. In tako je tukaj zadnje šolsko leto, ki ga bomo preživeli skupaj. Zavedam se, da se z nekaterimi učenci in učitelji ne bomo več videli, zato si želim, da bi z vsemi ohranil dober odnos, pristen in ne namišljen.

Žan Ciglar, 9. a

PRVI ŠOLSKI DAN

Bilo je 1. septembra 2004 - moj prvi šolski dan na Mladiki. Vsi prvošolci smo se zbrali v veliki telovadnici. Spremljali so nas starši. Bil sem zelo radoveden, kdo izmed prisotnih bo moj sošolec. Še posebej pa sem bil radoveden, katero učiteljico bom dobil. Po govoru ravnateljice, sta učiteljici klicati zbrane otroke. Določen sem bil v 1. a k učiteljici Sonji, ki je z nami ostala vse do konca 3. razreda. V letih šolanja sem spoznal, da sem dobil dobre sošolce, kar v redu učitelje in veliko znanja.

Domen Krasnič, 9. a

MLADIKA

Naša šola Mladika je zelo lepa in stara šola. Obiskujem jo že deveto leto in kljub njeni starosti mi je zelo všeč. Zgrajena je bila pred stodesetimi leti in v tem času se je veliko spremenilo. Ko so jo zgradili, je bila ena najlepših zgradb na Ptuj, zato so jo poimenovali »Lepotica ob Dravi«.

Posebej sem bil ponosen na našo šolo, ko jo je obiskal predsednik države dr. Danilo Turk. Ta dan smo se vsi učenci šole zbrali v telovadnici in si zapeli našo himno. Predsednik nas je nagovoril in se fotografiral skupaj s pevskim zborom.

Marko Lazič, 9. a

V MLADIKO PO ZNANJE

V letih, ki sem jih preživela na Mladiki, sem doživela veliko lepega, nekaj pa je bilo grenkih izkušenj. Učitelji so me ves čas spodbujali, kdaj pa kdaj so bili tudi nerazumevajoči. V šoli sem se veliko naučila, dobila sem znanje, ki ga bom potrebovala pri nadaljnjem šolanju in v življenju.

V Mladiki sem spoznala sošolce in prijatelje, ki so mi popestrili dneve v šoli in v življenju. Zaradi teh oseb Mladike ne bom pozabila.

Dora Vidovič, 9. a

MOJA LETA NA MLADIKI

Prišlo je deveto leto mojega šolanja na Mladiki. Ko smo pred devetimi leti prvič sedli v šolske klopi, si nismo mislili, da bomo postali ne le sošolci, ampak tudi dobri in nerazdružljivi prijatelji. Vsako šolsko leto je prineslo veliko lepega, včasih bi kakšne spomine izbrisali, ampak tudi iz takšnih izkušenj smo se učili. Šola Mladiko si bom zapomnila po dobrem prijateljstvu.

Branka Šprah, 9. a

Tim Krebs, kolaž, 8. b, 2012-13

SPOMINI

Moji vtisi iz osnovne šole so večinoma dobri. Šola sama po sebi je v redu, čeprav sem imel včasih nekaj težav s sošolci. Učitelji so večina prijazni, ampak vseeno menim, da nam dajejo preveč naloge. Pri pouku je težko zdržati tiho 45 minut, zato nas vsake toliko časa potegne v pogovor. V šoli mi je najbolj všeč čas malice, proste ure in proslave, vendar tudi pri pouku ni slabo, čeprav je včasih nekoliko dolgočasno.

Šola je sedaj po skoraj devetih letih že postala del mojega vsakdanjika. Ne veselim se dneva, ko bom moral zapustiti svoje sošolce in Mladiko, ki mi je dajala znanje vsa leta mojega šolanja.

Patrik Tovornik 9. a

Mentorica 9. a: Urška Hlupič

Anastazija Rosič, Vito Kunstek in
Pavel Čič, flumaster, 4. b

Mladika je zdrava!

ZDRAVA ŠOLA

Leta 1998 se je naša šola vključila v Slovensko mrežo zdravih šol. Mednarodni in slovenski projekt nas obvezuje, da področju zdravja v šoli posvetimo veliko pozornosti.

Zdrava šola skuša vplivati na zdrav način življenja vseh, ki hodijo v šolo. To dosegamo tako, da razvijamo različne možnosti za zdravo življenje. Vsem omogočamo in jih spodbujamo, da vplivajo na svoje (telesno, duševno, socialno in okoljsko) zdravje. Pri tem nam je v oporo dvanajst ciljev Evropske mreže zdravih šol. Vsi zaposleni smo se ob vstopu v mrežo zavezali, da si jih bomo prizadevali izpolnjevati.

Naši cilji so:

- da aktivno podpiramo pozitivno samopodobo vseh učencev s tem, da pokažemo, da lahko prav vsak prispeva k življenju v šoli, skrbimo za vsestranski razvoj dobrih medsebojnih odnosov med učitelji in učenci, učitelji med seboj ter med učenci,
- da se trudimo se, da so socialni cilji šole postali jasni učiteljem, učencem in staršem,
- vse učence spodbujamo k različnim dejavnostim tako, da oblikujemo raznovrstne pobude,
- izkoristimo vsako možnost za izboljšanje šolskega okolja, skrbimo za razvoj dobrih povezav med šolo, domom in skupnostjo,
- skrbimo za razvoj povezav med osnovno in srednjo šolo zaradi priprave skladnega učnega načrta zdravstvene vzgoje,
- aktivno podpiramo zdravje in blaginjo naših učiteljev,
- upoštevamo dejstvo, da so učitelji in šolsko osebje zgled za zdravo obnašanje,
- upoštevamo komplementarno vlogo, ki jo ima šolska prehrana pri učnem načrtu zdravstvene vzgoje,
- sodelujemo s specializiranimi službami v skupnosti, ki nam lahko

svetujejo in pomagajo pri zdravstveni vzgoji,

- vzpostavljamo poglobljen odnos s šolsko zdravstveno in zobozdravstveno službo, da nas dejavno podpira pri učnem načrtu zdravstvene vzgoje.

V projektu Zdrave šole v šolskem letu 2012/13 smo za spremljanje, ocenjevanje in evalviranje načrtovali naslednje projekte, naloge, dejavnosti: medsebojni odnosi, učilnica na prostem, mediacija, življenje z reko, Planetu Zemlja prijazna šola 2012/13, brez zobne gnilobe, dan šole - 110 let OŠ Mladike, zdravi načini prehranjevanja, Shema sadja, Tradicionalni slovenski zajtrk, medgeneracijsko sodelovanje, Teden otroka, zadovoljstvo staršev.

Načrtovane naloge so celoletne, polletne, mesečne, tedenske in dnevne. Izvajamo jih v sklopu pouka, pri dnevih dejavnostih, interesnih dejavnostih, urah oddelčne skupnosti in izven pouka skozi vse šolsko leto. Za uresničitev nalog se trudimo učenci, starši, vsi zaposleni in zunanji sodelavci. Celoletno evalvacijo opravimo meseca junija. Sprotno analiziramo izvajanje zastavljenih ciljev in načrtujemo nove aktivnosti, usmerjene k zdravemu življenju.

Bistveno je, da šola vključi promocijo zdravja v vse vidike vsakdanjega življenja.

Sonja Plajnšek, voditeljica projekta Zdrava šola

Anastazija Rosič, mešana tehnika,
4. a

Misli učencev 4. b

Komaj sem čakala, da pridem v četrti razred in se naučim pisno računati. (Nina Pliberšek)

»Šola ti da znanja in dobrega branja. Veselila sem se prve ocene pri matematiki. Rada imam učiteljico.« (Miranda Radi)

»Končno sem po počitnicah videl nekatere moje najboljše prijatelje. Zelo sem bil vesel.« (Miha Malek)

»Vesela in ponosna sem, da imamo oddelki svoje gredice ob šoli. Ponosna sem na dobre ocene.« (Lucija Strihč)

»Meni je v redu v šoli, saj je dobra hrana, še posebej danes – hamburger. Prijatelji so isti in vesel sem, da sem dobil dve petici.« (Jure Malek Petrovič)

»Lani sem se zelo potrudil za bralno značko. V knjižnici sem bil 20 krat.« (Aleks Forštnarič)

»Mladika je šola najboljša, v šolo radi hodimo mi.« (Ana Prosenjak)

»V Mladiki je zelo dobra malica. In danes je bila.« (David Brunčič)

Sara Švarc, mešana tehnika, 3. a

»Komaj sem čakala, da izvem, katera učiteljica me bo imela v prvem razredu.« (Nika Janžekovič Toplak)

»Ko sem prišel v prvi razred, sem se veselil igranja.« (Jure Popošek)

»Vsak otrok komaj čaka dan, ko v razred vstopi, vsak dan lepo učiteljico pozdravi in nasmešek ji podari.« (Zala Vučak)

»Na začetku prvega dne četrtega razreda me je najbolj zanimala naša nova učiteljica.« (Vasja Rimele)

Andi Karameta, mešana tehnika, 3. a, 2012-13

»Lepo je, da imamo pri šoli gredice in drevesa; da lahko obiskujem golf.« (Tim Kosec)

»Ko sem bila v prvem razredu, me je bilo strah. Zdaj, ko sem v četrtem, pa me ni nič več strah.« (Tina Hvalec)

»Zelo rada imam našo razredničarko Karmen Plavec, ki nas vsak dan pouči nekaj novega.« (Lena Rimele)

»Ko sem prišla v prvi razred, sem se veselila, da bom spoznala učiteljico.« (Maja Koletnik Kidrič)

»V šoli Mladika mi je najbolj všeč, da imamo že od prvega šolskega dne Zdrav življenjski slog in da sem dobil šest novih prijateljev.« (Jaka Popošek)

»Mladika je v redu, zato ker se lahko veliko naučim.« (Gal Emeršič)

»V Mladiki mi je bilo všeč, da smo lansko leto veliko prepevali.« (Tia Svenšek)

»Ko sem bila v prvem razredu, je bilo zelo lepo, saj smo se lahko igrali.« (Lea Lajevac)

»Ko sem prišel v šolo, sem komaj čakal, da vidim, katero učiteljico bom dobil.« (Marcel Horvat)

Mentorica: Karmen Plavec

PROJEKT JEZIKOVNA KOPEL

V šolskem letu 2010/2011 smo se pridružili projektu *Jezikovna kopel*. Naši učenci se z učiteljico angleščine in razredničarko popolnoma prepustijo angleškim besedam.

V šolskem letu 2010/2011 smo na šoli pričeli s projektom *Jezikovna kopel*. Projekt izvajamo v 1. vzgojno-izobraževalnem obdobju, kjer se vsi učenci pri rednem pouku eno uro na teden »kopajo« v angleških besedah. Pouk izvajata učiteljica razredničarka in učiteljica angleščine, ki izvajata timsko in integrirano poučevanje s celostnim pristopom k učenju. Izraz jezikovna kopel pomeni poučevanje nejezikovnih vsebin, ki so v skladu z učnim načrtom prvega vzgojno izobraževalnega obdobja, v angleškem jeziku. Takšna oblika pouka se izvaja pri vzgojnih predmetih (šport, likovna in glasbena umetnost) ter pri urah spoznavanja okolja in matematike. Učiteljice načrtujejo tedensko in sproti evalvirajo vsako izvedeno uro. Vse dejavnosti (igre, navodila za delo, delavnice, pripovedovanje pravljic itd.) potekajo v angleščini, kar otroku omogoča, da postopoma, brez obremenjenosti in napora, sprejme nov način komunikacije. Skozi animacijo učiteljic in lastno aktivnost, otrok dogajanje globalno razume.

Za uspešno učenje tujega jezika, so najuspešnejše gibalne igre, in sicer takšne, ki zahtevajo popolni telesni odziv. Kadar aktivnost otroka pritegne, ga zabava in uči, se uči hitreje, z veseljem in znanje je trdnjše. Zato sta za seznanjanje otrok s prvimi angleškimi besedami gibanje in igra najbolj primerni metodi (Videmšek, Drašler, Pišot, 2003). Tako, da učiteljici pazita, da dasta velik poudarek gibanju, saj otrok z gibanjem spozna svoje telo in vzpostavi odnos do okolice. Na timskem načrtovanju učiteljici izbereta vsebino, ki bo primerna tudi za učenje angleškega jezika. Pri urah ustvarita prijetno in spodbudno vzdušje, v katerem učenci izvajajo gibalne aktivnosti, se igrajo in spoznavajo angleški jezik, saj učiteljica angleščine vsa navodila in usmeritve daje v angleškem jeziku. Nove

Emanuel Berghaus, flumaster, 4. a

besede in fraze razlaga s pomočjo demonstracije in slikovnega gradiva. Tako otroci zelo pozorno spremljajo pouk, posnemajo, ugotavljajo in sklepajo, kaj določene besedne zveze ali fraze pomenijo, nato različne naloge s posnemanjem izvedejo sami. Ob tem jih učiteljici motivirata, da med dejavnostjo ponavljajo določene besedne zveze, jih spodbujata pri izvajanju in za trud pohvalita. Učenci lahko skozi igro in gibanje pokažejo, kako razumejo angleško besedo ali frazo, zato postanejo samozavestnejši in bolj motivirani. Če se zgodi, da učenci česa ne razumejo, razredničarka prevede v slovenščino.

Po dveh letih in pol, odkar poteka projekt *Jezikovna kopel*, opazamo, da so učenci pri urah, kjer je vključeno veliko gibanja, bolj motivirani za učenje angleškega jezika. Sklepamo, da je to posledica gibalnih iger, ki zagotavljajo bogato in spodbudno okolje za učenje. Angleško besedišče in fraze so med gibalno dejavnostjo neposredno v rabi. Svoje razumevanje lahko izražajo

verbalno ali neverbalno, t.j. gibalno. Verbalno razumevanje je lažje, če je izraženo v kombinaciji z gibanjem. Povezovanje gibalnih iger in angleščine učencem nudi izkušnje in znanje, ki predstavljata pomemben dejavnik za pridobivanje motoričnih in komunikacijskih spretnosti.

Kadar poteka učenje s primernimi metodami, na nezavedni ravni, je otrok zelo dojemljiv za dražljaje iz okolja. Osrednji cilj je razumevanje govornega. Otrokov pasivni besedni zaklad se počasi spreminja v aktivnega. Kdaj bo otrok spregovoril, je njegova izbira. Cilj integriranega pouka je tudi spodbujanje multikulturnega zavedanja, izboljšanje slušne percepcije in izgovorjave ter mehkejši prehod k učenju jezika. Zgodnje obdobje je pomembno za usvajanje tujega jezika, predvsem poslušanja jezika.

Irena Prelog, razredna učiteljica

Breza in šola

Nekje daleč za zelenimi gorami in modrimi vodami leži vilinska dežela. Tam prebivajo vilinci. Čisto pravi vilinci.

V vilinski deželi so imeli vsi vilinci urejene hiške, vrtove, poti, mostičke, skratka vse je bilo v najlepšem redu. Le pri vilinski deklici z imenom Breza ni bilo tako. Breza je bila mlada in razposajena deklica, imela je belo kožo in dolge lase v barvi žita. Bila je prijazna do vseh vilincev, ampak imela je veliko pomanjkljivost. Breza je velikokrat pozabila urediti vrtiček pred svojo hiško, tako, da so rožice in grmički žalostno sklanjali svoje glave. Pozabila pomesti listje iz trate pred hiško, da ga je veter nosil po celi vasi. Včasih je celo pozabila pospraviti svojo belo obleko in tako jo je šele čez nekaj tednov našla vso umazano od prahu in podobno se je dogajalo z njenimi čevlji. Zjutraj je predolgo ostajala v postelji in tako je njena hiška pogosto ostala neredna.

Nekega dne je spet predolgo poležavala v postelji in takrat je prišla k njej mati vilinka. Breza je takoj skočila iz postelje in začela pospravljati po sobi, ampak to ji ni pomagalo.

»Draga moja Breza, pogosto poslušam pritožbe, da je tvoja hiška neurejena,« je dejala mati vilinka. Nato je z odločnim glasom povedala: »Kdor v vilinski deželi ne izpolnjuje svojih nalog, mora deželo zapustiti.«

Breza je šlo na jok, vendar se ni pritoževala, saj je mati vilinka govorila resnico.

»Za kazen boš šla sedem let na Zemljo. Spremenila se boš v drevo in opazoval, kaj se učijo otroci na Zemlji. Če se boš tudi ti kaj naučila, se boš lahko vrnila nazaj v vilinsko deželo, drugače pa ostaneš tam,« ji je naročila mati vilinka.

Breza je zaklenila svojo hiško in odšla na Zemljo. Takoj, ko je prišla na Zemljo, že se je spremenila v drevo. Njena bela koža je postala belo lubje in njeni dolgi lasje so postale tanke veje.

Postavila se je ob staro šolo, saj je bila njena naloga, da se na Zemlji čim več nauči. Tako je dan za dnem gledala skozi okno učilnice in poslušala otroke ter si prizadevala, da bi odnesla čimveč znanja. Občudovala je učitelje, ki so znali tako lepo pripovedovati otrokom zgodbe in jim dajali novega znanja. Občudovala je tudi otroke, ki so z veseljem poslušali učitelje, se učili in skrbeli, da je bil na šoli red in disciplina.

Leta so kaj hitro minevala in Breza je bila že tretje leto na Zemlji, ko se je ravnatelj šole domislil, da je drevo preveliko in jo je treba posekati. Brezo je postalo strah, da ne bom izpolnila svoje naloge in se ne bo mogla več vrniti v vilinsko deželo, ki pa jo je že zelo pogrešala. Povesila je svoje veje in vetru potožila svojo bolečino. Kako je bila naslednje juto presenečena, ko je videla otroke, njene otroke, ki se borijo zanj. Ravnatelju so povedali, da so drevesa pomembna, saj sproščajo kisik in čistijo zrak. Posebej pomembna se jim je pa zdela Breza, saj jih je v neurju ščitila s svojimi vejami, v poletni vročini pa jim je dajala senco. Otroci so bili trdno

Ajda Jakomini, mešana tehnika, 7. b, 2012-13

prepričan, da svojega drevesa ne dajo posekati.

Seveda ravnatelj ni posekal Breze, pustil je, da je še naprej varovala otroke in otroci so imeli radi to svojo drevo.

Minilo je sedmo leto in bližala se je čas, ko je Breza morala na pot domov v vilinsko deželo, da bo poročala, kaj se je naučila. Vedela je, da njena hiška nikoli več ne bo neredna in njen vrt bo ponos vilinske dežele.

Preden je zapustila dvorišče stare šole, je pobarvala omet šole, da je šola ponovno sijala v vsej svoji lepoti. Tudi mizice in stolčki so bili spet kot novi, in kakšno lepo tablo jim je podarila. Na mestu, kjer je stala Breza pa je zraslo novo drevo na las podobno brezi. In če greste pogledat to staro šolo, ki še danes stoji in ji rečemo Lepotica ob Dravi, boste pred njo videli veliko brezo, ki varuje otroke in skrbi za njihovo dobro počutje na šoli.

Urška Hlupič, profesorica slovenščine

Moja šola

MOJA ŠOLA SE IMENUJE MLADIKA. STARA JE 110 LET. TO ŠOLO OBISKUJEM ŽE DRUGO LETO, SAJ HODIM V DRUGI B. IMAM V REDU UČITELJICO. VELIKO NAS NAUČI. V ŠOLO HODIM Z AVTOBUSOM. ODLOŽI NAS PRED ŠOLO. PO KONČANEM POUKU GREM NA AVTOBUS IN SE ODPELJEM DOMOV. TAM ME ČAKA BABICA S KOSILOM.

TILEN REPINA, 2. B

V ŠOLI HODIM K PEVSKEMU ZBORU. PRI POUKU SE UČIMO ABECEDO. MOJA ŠOLA JE STAR 110 LET.

LUCIJA HAJDINJAK, 2. B

MOJA ŠOLA MLADIKA OBSTAJA ŽE PREKO 100 LET. MLADIKA JE STARA 110 LET. V NJEJ SE UČIMO RAČUNATI, BRATI, PISATI. VELIKOKRAT GREMO V ŽELEZNI PARK. TAM SO RAZLIČNA IGRALA. VSI SE TAM IGRAMO.

NUŠA MALEK, 2. B

Nejc Popošek, flumaster, 8. b, 2012-13

MOJA ŠOLA JE MLADIKA IN JE STARA 110 LET. V NJEJ SO PRAVILA, KI JIH JE DOLOČIL RAVNATELJ. V NJEJ SE UČIM RAČUNANJA IN RIŠEM. K NAM PRIDE SESTRA HELENA. Z NJO SI UMIVAMO ZOBE. NAJRAJŠI SE UČIM.

HANA ISKRA, 2. B

SEM UČENKA 2. A RAZREDA. OBISKUJEM OŠ MLADIKA. V ŠOLI SMO UČENCI, UČITELJI, KUJARJI, ČISTILKE IN GOSPOD RAVNATELJ.

NAŠA UČILNICA JE NA VRHU ŠOLE. PO HODNIKU IN PO STOPNIŠČU MORAMO HODITI TIHO.

OBISKUJEM PEVSKI ZBOR. VČASIH GREM V KNJIŽNICO. VSAK DAN NAM V KUHINJI PRIPRAVIJO MALICO IN KOSILO. PRED ŠOLO SMO SI UČENCI UREDILI CVETLIČNE IN ZELIŠČNE GREDICE. VESELIM SE KONEC DRUGEGA RAZREDA, SAJ GREMO NA IZLET.

KLARA JANŽA ŠTRUCL, 2. A

MOJA ŠOLA JE MLADIKA. V NJEJ TELOVADIMO, RIŠEMO, RAČUNAMO, PIŠEMO, IGRAMO, POJEMO, IGRAMO SE V ŽELEZNEM PARKU, NA UMETNI TRAVI IGRAMO NOGOMET. V ŠOLI IMAMO PEVSKI ZBOR IN RAČUNALNIŠTVO. V JEDILNICI IMAMO MALICO IN KOSILO. VSAK MESEC NA OBIŠČE SESTRA HELENA, KER SI UMIVAMO ZOBE. MOJA ŠOLA JE STARA 110 LET.

NIK PETEK, 2. B

MOJA ŠOLA JE MLADIKA. V NJEJ SE IGRAMO, SE UČIMO IN JEMO. ŠOLA JE STARA 110 LET. V NJEJ IMAMO PRAVILA, ZATO SE LEPO VEDEMO. VŠEČ MI JE UČENJE IN IGRANJE.

ZALA ROŠKAR, 2. B

MOJA ŠOLA MLADIKA JE STARA 110 LET. ŠOLA JE ROZA BARVE. V MOJI ŠOLI SE UČIMO BRANJA, RAČUNANJA NA DOLGI NAČIN. V MOJI ŠOLI SE IGRAMO, POJEMO, RIŠEMO, PIŠEMO. NAJRAJŠI SEM, KO SE IGRAMO.

BLAŽ PIŠEK, 2. B

Mentorici: Nataša Vauda, Mira Reisman Korošec

MOJA ŠOLA

Moji šoli je ime Mladika. Stoji ob reki Dravi in železniški progi. V moji šoli imamo prijazne učitelje in pridne učence. V njej je veliko učilnic, ampak moja učilnica je najlepša. V telovadnici se razgibamo, v jedilnici pa napolnimo svoje trebuščke. Zelo rada se vračam v mojo šolo, saj je Mladika najlepša šola na svetu.

Hanna Himelrajh, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

PRI MATEMATIKI

Matematika je zelo v redu. Učimo se seštevati in odštevati do 100. Delamo vaje v delovnem zvezku, ki je zelo lep. Pri samostojnem delu sama sestavljam račune in računam. Včasih se v šoli nasmejimo in pošalimo.

Sara Švarc, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

PRI MALICI

V šoli imamo vsak dan malico. Malicamo tiho, mirno in kulturno. Obnašamo se lepo in po pravilih. Vsak dan gredo dežurni učenci pripraviti malico v jedilnico. Najraje imam čokoladne krofe. Malicam rad, da nisem lačen.

Emanuel Ristov, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

BOKS

Pri boks se ogrevam, tekam in telovadim. Treninge imamo ob torkih, sredah in petkih v dvorani Campus v bližini naše šole. Hodi nas dvajset učencev in vsi smo veseli. Dejan Zavec je naš najboljši trener. Večkrat nas povabi na pijačo. Zelo rad obiskujem treninge.

Tilen Šegula, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

JADRALNA ŠOLA

V jadrlni šoli se učijo jadrat z jadrnicami. Na Ranci Ptuj vozijo jadrnice. Na vodi se vozijo in jadrajo. Ko bom star deset let, se bom vpisal v jadrlno šolo.

Žiga Vrbanjac, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

MATEMATIKA

Hodim v 3. a razred. Najraje imam matematiko. Rad računam težke račune. Pri samostojnem delu sestavim račune preko 1000 in poštevanke. Hitro računam in pravilno. V šoli sem vesel. Imamo učiteljico Sonjo Plajnšek.

Li Wei Xu, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

JUDO

K judo hodim v ponedeljek in v sredo v halo Mladika. Traja od 17. do 18. ure. Tam se razgibam in se učim nove padce. Judo je olimpijski šport. V skupini nas je petnajst otrok. Ta šport mi je všeč.

Leon Kokol, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

Podaljšano bivanje

Tudi letos hodim v podaljšano bivanje. V podaljšanem je zabavno. Velikokrat nekaj izdelujemo in okrašujemo učilnico. Po kosilu napišemo domačo nalogo. Včasih gremo v park ali na igrišče, včasih smo v učilnici, a vedno je zabavno.

Tamara Ciglarič, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Eva Strelec in Naja Cajnko, kolaž, 8. b, 2012-13

Kaja Maruša König, lavirani tuš, 8a, 2012-13

Plesni klub

Hodim na plesne vaje v Plesni klub Moreno. Plešemo super ples. Uči me učiteljica Nika. Preden začnemo plesati, se razgibamo. Včasih plešemo pred ogledali. Med odmori se igramo in plezamo ter klepetamo. Uživam, ko plešem.

Alja Zebec, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Zdrav življenjski slog

Zdrav življenjski slog imamo dvakrat na teden. Tam izvajamo različne športe. Učimo se prevale, stoje, igramo nogomet, skačemo, mečemo na koš in delamo različne vaje. Vodi nas učitelj Dejan. Rada hodim na zdrav življenjski slog.

Taja Lončarič, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Prosti čas

Ta čas je lahko zelo zanimiv, če ga imaš dovolj. Prosti čas lahko preživiš na različne načine. Lahko greš na gimnastiko, atletiko ali na ples in še na druge zanimive športe. Lahko pa tudi na kakšno drugo dejavnost. Jaz v svojem prostem času grem na gimnastiko in na plesne. Hodim pa tudi v glasbeno šolo in igram violino.

Miha Denac, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Športni dan – pohod

Na športni dan smo šli v Ljudski vrt. Na poti smo si ogledali sadovnjak. Ko smo prišli do tja, smo šli na trim stezo v gozd. V gozdu smo delali športne vaje. Ko smo prišli na konec trim steze, smo se šli igrati na igrala v park ob ribniku. Nato smo se vrnili proti šoli.

*Tisa Dina Vidovič, 3. b
Mentorica: Irena Prelog*

Tretji razred

Smo že v tretjem razredu. Pri slovenščini veliko beremo in se učimo pisane črke. Pri matematiki smo ponovili o geometrijskih telesih in likih. Zdaj seštevamo in odštevamo do sto. Pri okolju spoznavamo podeželje, mesta, kmetije in stvari povezane z okoljem. Različne izdelke ustvarjamo pri likovni vzgoji. Tekamo in izvajamo različne vaje, ko imamo športno vzgojo. Pojemo, se učimo nove pesmice, igramo na instrumente in plešemo pri glasbi. Najrajši ustvarjam pri likovni vzgoji.

*Urška Kovač Majcenovič, 3. b
Mentorica: Irena Prelog*

Leni Markovič, mešana tehnika, 3. a

Karin Rubelj, svinčnik, 3. b

Pevski zbor

V šoli hodim k pevskemu zboru. Tam se učimo same lepe pesmice. Včasih poslušamo kakšno pesmico ali gledamo risanko.

*Karin Rubelj, 3. b
Mentorica: Irena Prelog*

Pevski zbor

Pri pevskih vajah veliko pojemo, včasih pa si ogledamo kakšne posnetke. Zdaj se učimo Sladkosneda, Krokodilčka in Šolska klop. Jaz zelo rada pojem.

*Anita Kokot, 3. b
Mentorica: Irena Prelog*

Moja šola

Moja šola je Mladika. Rada hodim v šolo. Tam imam veliko prijateljev in prijateljic. Veliko smo se že naučili. Najraje imam slovenščino. Še raje pa imam odmor. Moji najboljši prijatelji so Vid, David, Miha in Jaka. Moja najboljša prijateljica je Tamara. Rada imam šolo.

*Lana Kunčič, 3. b
Mentorica: Irena Prelog*

Mladika, naj tebi pesem poje ...

Pesmi , ki so jih učenci 5. razreda namenili 110. obletnici šole Mladike.

NAŠA ŠOLA MLADIKA

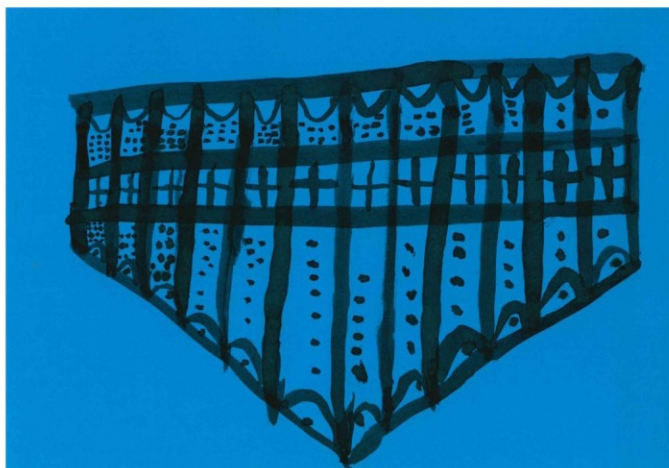
Lepotica ob reki Dravi stoji,
čez njo se ozira in se smeji.
V tej šoli veliko učencev sedi
in vsak se po svoje pridno uči.

Letos praznuje 110 let,
res dolgo pošilja učenjake že v svet.
V tem času je mnogo glavic zbistrila.
Še vedno mogočna, velika je vila.

Tudi jaz jo poznam že dobrih pet let.
Me najprej učila je brati in štet,
zraven še pojem, plešem, igram.
Čprav sem še majhna,
veliko že znam.

Zato lepota še mnogo ti let
želimo, da ponosno bi zrla v svet,
da pridne učence bi vedno imela
in prijaznih učiteljev bila bi vesela.

*Ronja Jakomini 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Jure Popošek, tuš in čopič, 4. b

Lepotica ob Dravi

Lepotica ob Dravi stoji,
gleda v Dravo in na umetno travo.

V njej vsi se radi učimo,
dobre ocene dobimo,
slabe pa kar napodimo.

Zanimive stvari se učimo
in marsikaj sami naredimo.

Na umetni travi se igramo.
Ko tam zelo vroče je,
v senci hladimo se.

Mladiko vsi imamo radi,
saj naša lepota je ob Dravi.

*Lucija Švarc, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Lepotica ob Dravi

Lepotica ob Dravi stoji,
se ne gane, ne jezi.

V njej veliko otrok sedi
in se pridno uči.

Lepotica je velika
in vsakega mika,
da vanjo bi pogledal
in kaj novega izvedel.
Saj lahko!

V njej izveš res veliko.
Učiteljice super so,
sošolke in sošolci pa še bolj.

*Ronja Jakomini, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Mladika 110 let ima

Mladika sto deset let ima,
a se ji to ne pozna.
Je velika, prijazna
in prav lepe stvari se dogajajo v njej.
S pogledom na šolo
te prav mika,
da pokukaš skozi vrata,
kjer te čaka petica zlata.
V njej se učimo
in včasih tudi malo ponorimo.
Učitelji nas umirijo,
lepe pesmi pa razveselijo.
Ko zvonec zazvoni,
se nam sploh domov ne mudi.
Ves teden je veselje,
ker Mladika nam izpolni naše želje.

Anamaria Andreea Oancea, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Lepotica ob Dravi

Lepotica ob Dravi stoji
in se nam prav lepo smeji.
Ko zvonec zazvoni,
se nam nič domov ne mudi.
V njej se pridno učimo
in petice dobimo.

Alja Polona Krasnič, 5. b

Mladika praznuje

Mladika praznuje 110 let,
v njej pevci prepevamo spet.

Znanja še veliko,
petke naj bodo za odliko.
Če pa je ocena slaba,
naj bo to pozaba.

Še dobro, da šola obstaja,
da nekaj znanja dobimo,
se veselimo in še dobrih ocen dobimo!

Alina Ribič, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Osnovna šola Mladika

Mladika je kot poved,
ki nima pik in ne besed.
Živi življenje,
ki da ti hrepenenje.
Dalo se ji bo živeti
več kot tisoč let.
Ko zvonec zazvoni,
se nam prav nič domov ne mudi.

Nik Repenšek, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Matija Trafela, flomaster, 6. b, 2012-13

Mladikina pesem

Mladika praznuje že 110 let,
a je še vedno čista kot beli cvet.

Učenci očistimo vso okolje
in s tem tudi veselje.
Radi se učimo,
da dobre ocene pridobimo.

Rada jo imam,
ker v njej se učim čisto vsaki dan.

Viktorija Rihtarič, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Skrivnost stare šole

Bilo je nekega jesenskega dne, ko smo s poukom končali tako pozno, da ni bilo nikogar več na šoli, smo se s prijateljicami igrale skrivalnic. Odločile smo se, da se bomo skrivale v pritličju, saj nam je to nadstropje najmanj znano.

Prva sem štela jaz. Kot smo se dogovorile sem štela petdeset, nato pa jih pričela iskati. Ker pa se niso skrile preveč dobro, sem jih zlahka našla. Naslednja je bila na vrsti Tjaša. Njeno štetje je odmevalo po hodnikih šole. Jaz pa sem iskala prostor, ki bi lahko bil primerno skrivališče. Kmalu sem zagledala vrata, ki so bila že davno nazadnje pobarvana in oskrbljena. Počasi sem jih odprla, saj me je bilo strah, da ne bi padla s tečajev, ko sem jih odrinila so zelo zaškripala in Tjaša, ki je štela zelo blizu mene, se je zdrznila, jaz pa sem pogledala, kaj je za njimi. Videla sem le prašne police, ki so bile trdno pritrjene na gole stene. Najprej sem se začudila, kako to, da so vse police prazne in pogumno vstopila. Zaslišala sem, da je Tjaša z iskanjem začela na drugi strani hodnika in rahlo sem si oddahnila. Sedaj sem imela čas, da se bolje razgledam. Pregledala sem vse police in na najvišji odkrila svetlikajoč predmet. Hotela sem si ga bližje pogledati, a je bil preveč oddaljen. Previdno sem se povzpela na prvo polico in dosegla predmet. Ugotovila sem, da je le navaden vijak.

Bila sem razočarana, ampak naenkrat sem začutila, da me polica na kateri sem stala, ne bo več dolgo držala, zato sem hotela stopiti iz nje, a je bilo že prepozno. Izgubila sem ravnotežje in padla. Ker sem stala na prvi polici, nisem padla globoko. Ob mojem trku na tla so se le ta začela rušiti.

Padala sem še dlje in zelo dolgo. Nenadoma pa sem pristala na mehkem. Hotela sem se ozreti okoli, a se zaradi pomanjkanja svetlobe ni dalo povsem razločiti predmetov. Ugotovila sem, da sem pristala na postelji, obdani z baldahinom. Iz žepa sem vzela telefon in z njim začela svetili po prostoru in stvari so začele dobivati obliko. Na zidu sem zagledala svečo in vžgalice. Prižgala sem svečo in telefon pospravila nazaj v žep. Nekaj metrov od mene je bila še ena sveča, za njo še ena in za to še ena. Tako so se vrstile sveče druga za drugo do konca stene. Vse sem prižgala in kmalu je bilo dovolj svetlobe, da sem lahko videla celoten prostor.

V njem je bilo približno dvajset postelj in ob vsaki je stala nočna omarica, pred njo pa stol. Ob eni steni so bile štiri velike omare ter

vrata na katerih je bilo z lepimi črkami napisano kopalnica. Napis je bil prašen in okrašen v kotih. Stopila sem do najbližje postelje ter sedla na stol poleg nje. Spraševala sem se, kje sem in kako bom prišla od tu. Hotela sem poklicati prijateljice, a sem bila predaleč. Poizkusila sem še s telefonom, a ni bilo signala.

Sedaj me je bilo že res strah in začela sem jokati. Tedaj sem zagledala majhnega pajka in se tako prestrašila, da sem se prevrnila na posteljo in pod sabo začutila nekaj trdega. Odstranila sem žimnico in našla lepo škatlico za nakit.

Odprla sem jo in zaslišala lepo mirno melodijo. V tem prostoru je melodija odmevala od sten, zato sem škatlico še bolj odprla in s tem ugasnila melodijo. V škatlici sem na vrhu zagledala prelepo biserno ogrlico, prstan in dve broški z grbi tedaj bogatejših družin. Pod nakitom pa je ležalo veliko pisem. Previdno sem jih vzela iz škatlice in jo vrnila na mesto, kjer je bila ter začela prebirati pisma. Najprej sem prebrala pismo, ki je bilo zadnje na

Branka Šprah, flumaster, 9. a, 2012-13

vrhu. Naslovljeno na Anno Bruchsicher, govorilo pa je o ljubezni in o tem, kako je lahko le-ta boleča. Spodaj je bil podpisan Johan Van Rottern.

Pogledala sem še v druga pisma in ugotovila, da sta se Anna in Johan spoznala v Parizu, kjer sta bila oba na počitnicah in sta se zaljubila prvič, ko sta se zagledala. Da sta lahko govorila, sta morala pobegniti iz sob in se srečati pod mostom. Tako srečna sta bila skupaj, a vedela sta, da le za kratek čas. Anna je vedela, da njena mama tega nikakor ne bi dopustila.

Razšla sta se s solzami v očeh in si obljubila, da si bosta redno pisala. Ta pisma sem držala v rokah, datumi na njih so segali sto let nazaj. Na nočni omarici je bilo še nekaj pisem, a ta so bila neodprta in vsa naslovljena nanjo. Le eno pismo je bilo drugačno.

Pogledala sem ga in videla, da je bilo naslovljeno na Johana, a vrnjeno pošiljatelju. Odprla sem ga in prebrala.

Šlo mi je na jok, saj se je Anna v tem pismu poslovila. Zapisala je, da si bo vzela življenje pod mostom s kosom vrvi, saj življenje brez ljubezni nima smisla.

Johan tega pisma nikoli ni prejel, naprej pa je pisma pošiljal iz drugega naslova. V njih je napisal, da je njegov oče odkril pisma in da so se preselili.

Pisma so prihajala vedno bolj poredko, ker ni dobil nobenih odgovorov. Zadnje pismo je bilo poslano od Johanovega sina z mislimi, da je njegovemu očetu Anna očitno zelo ljuba in da ji sporoča, da je Johan umrl. Zraven je poslal še vsa prejšnja pisma.

Ta zgodba je bila zelo tragična. Kar obsedela sem na postelji ter razmišljala, ko sem nenadoma zaslišala čuden zvok. Na sosednji postelji sta pristali Nika in Tjaša. Hitro sem stlačila vsebino škatle pod moj pulover in ju objela. Šle smo iskat izhod in našle veliko stopnišče. Povzpele smo se po njem in prišle do odprtine, ki je vodila do tiste omare, kjer sem se zrušila pod zemljo. Očitno se je luknja pokazala šele po tem, ko so se tla zrušila. Spretne smo preskočile luknjo in prišle na hodnik. Dogovorile smo se, da bo to naša skrivnost. Jaz jima nisem nič povedala glede škatle in pisem. O tem nismo več govorile in to preprosto pozabile.

Zaključile smo osnovno šolo in se vpisale na gimnazijo in tam smo postale še boljše prijateljice. Čez čas, ko sem pospravljala po mojih stvareh, sem med njimi našla pulover, ki sem ga imela oblečenega tistega dne, ko sem padla pod Mladikina tla. Ker je bilo zunaj zelo mrzlo, sem ga oblekla v park, kjer smo se dogovorili s prijatelji. Ko sem prišla tja, sem bila sama, saj še drugi niso prišli. Usedla sem se na klopi in dala roke v žep in začutila nekakšen papir. To je bilo zadnje Annino pismo. Še enkrat sem ga prebrala ter lepo zložila in ga pospravila nazaj v žep.

Pogledala sem okrog sebe in zagledala most in se spraševala, če si je na tem mostu Anna vzela življenje zaradi nesrečne ljubezni ali pa je vse skupaj prebolela in zaživela naprej. Med razmišljanjem so me zmotili prijatelji in skupaj smo odšli naprej, našim življenjem naproti.

*Urška Žibrat, 8. a
Mentorica: Karmen Ivančič*

DEKLICA V MLADIKI

Nekoč, ko še ni bilo računalnikov in televizij, so pastirčki zgodaj odpeljali ovce na pašo, deklice so se pripravljale za šolo. V boljšo šolo ne bi mogli hoditi, kakor je tista, ki se imenuje Mladika.

V Mladiko je hodila tudi deklica Ana. Rada je imela vse predmete in v šolo je rada zahajala. Pridno je delala domače naloge, se vestno učila, bila je najpametnejša deklica v razredu. Vsi so jo hvalili, celo ravnatelj, a nekateri sošolci so ji vse to zavidali. Starši so bili zelo ponosni nanjo. Njena družina je bila revna, a to še ne pomeni, da Ana ni bila uspešna v šoli.

Bilo je novo šolsko leto in Ana je šla v četrty razred. Z učiteljico Renato se je dobro razumela. Tudi vsi ostali učitelji na šoli so jo spodbujali.

Tako je bilo vse do devetega razreda. Nadaljnje šolanje je uspešno končala in postala uspešna zdravnica.

*Ana Majar, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik*

Miha Vidovič, pastel, 7. a, 2012-

Ob 110. obletnici šole..

Učenci 5. b so z mentorico Marto Skrbinšek napisali nekaj misli in voščili Mladiki.

Draga Mladika, postala si najstarejša šola na Ptuju. Rad te imam in želim, da bi bila takšna kot si. Pa, da bi še imela kakih 110 let.

Želim ti vse najboljše moja šola Mladika, pa pika!

Matjaž Prosenjak, 5. b

Mladika, a veš, da si stara že 110 let. Ampak lepota v tebi je kakor, da si se komaj zgradila. Vsak vate rad pogledal bi. Morda kdo nam nevoščljiv je, saj ti najstarejša šola na Ptuju si.

Danaja Frangež, 5. b

Osnovna šola Mladika želim ti, da bi še vsaj 100 let stala ob Dravi.

Isabel Omeragič, 5. b

Mladika, za 110. rojstni dan ti želim, da boš še naprej tako lepa kot danes in polna prijaznih ljudi.

Julia Marie Belšak, 5. b

Mladika, za tvoj 110. rojstni dan ti želim veliko veselja.

Sara Strelec, 5. b

Vse najboljše za 110. rojstni dan. Upam, da bom še lahko zelo dolgo v tej šoli, da se ne bomo kam preselili.

Denis Volgemut, 5. b

Mladika, vse najboljše za tvojih 110 let. Želim ti, da bi še naprej ostala najboljša šola.

Nik Repenšek, 5. b

Mladika želim ti, da me boš še vsaj štiri leta učila.

Enej Petrovič, 5. b

Mladika čestitam ti za 110 let. Ti si moja najljubša šola.

Viktorija Rihtarič, 5. b

Mladika za rojstni dan ti želim, da si še naprej tako lepa kot zdaj. Pa veliko učencev imej.

Tjaša Tomažič, 5. b

Mladika, za tvoj rojstni dan ti želim, da bi bila lepa in takšna kot si, da bi dobila veliko otrok.

Miha Zelenik, 5. b

Mladika v prihodnjih letih ti želim veliko otrok in veselja.

Tilen Kamenšek, 5. b

Šola Mladika

Nekega jutra v Mladiki.

Učiteljica Vesna: Dobro jutro!

Barbara in Katja: Dobro jutro učiteljica!

Učiteljica Vesna: Danes se bomo pogovarjali o naši šoli Mladiki, ki bo stara 110 let. Bi kdo kaj napisal o njej?

Učenki dvigneta roko.

Učiteljica Vesna: Želita?

Katja: Jaz bi pisala pesmico!

Barbara: Jaz pa kratek opis!

Učiteljica Vesna: To lahko že jutri predstavita.

DRINNNNNNN DIRNNN!!!!!! (Zazvoni zvonec.)

Učiteljica Vesna: Nasvidenje!

Barbara in Katja: Adijo!

Naslednji dan.

Učiteljica Vesna: Dobro jutro!

Učenki: Dobro jutro!

Učiteljica Vesna: Ali bi nam prebrala svoj opis Barbara?

Barbara: Da.

Osnovna šola Mladika je stara 110 let. Na šoli je 355 učencev. Šola stoji na Žnidaričevem nabrežju 1. Šolo so obnovili leta 1948. Osnovna šola Mladika je najstarejša šola v Sloveniji. Zelo rada obiskujem našo šolo Mladiko.

Učiteljica Vesna: Super. Katja zdaj pa še ti.

Katja: Pesem o Mladiki

Lepotica Mladika stoji ob Dravi,
tam prijatelji so zdravi.
Mladika praznuje 110 let,
v njej pevci prepevajo spet.
V njej se lepo učimo
in zlate petke dobimo.
Če je ocena slaba,
je to že pozaba.

Učiteljica Vesna: Super Katja! Ponovno smo se nekaj naučili o naši šoli.

Sara Emeršič in Eva Smiljan, kolaž, 9. a, 2012-13

*Alina Ribič, Alja Polona Krasnič in Danaja Frangež, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Nastanek zvezka

Nekoč so pisatelji pisali na bele liste. Ko so pa napisali že veliko pesmi in zgodbic, so vse pesmi in zgodbice pomešali, in ravno tiste, ki so jo iskali, niso našli.

Nekega dne pa je bilo pisateljem tega že dovolj in so sklenili, da bodo nekaj ukrenili. Neki pisatelj je doma iskal pesem. V tisti škatli, kjer so bile shranjene vse njegove pesmi, je našel sponko. To sponko je vzel in odnesel pokazat drugim pisateljem. Vsi pisatelji so bili presenečeni. S to sponko so skupaj speli točno določene zgodbice in pesmi. Ko pa so ugotovili, da samo ena sponka ni dovolj in ne pomaga vsem, so odšli do izdelovalcev sponk, da jih naredijo še več.

In te sponke so imeli že vsi pisatelji. Nekdo je ugotovil, da se listi med seboj mečkajo, zato se je domislil, da bi pred prvim listom in za zadnjim listom dali trdi karton, da se ne bi listi med seboj tako mečkali. In tako so nastali zvezki.

Ampak izdelovalec je bil samo eden, zato je dolgo potreboval za izdelavo vseh zvezkov. Nato so pisatelji po vsem mestu nalepili obvestila, da potrebujejo prostovoljce za izdelavo zvezkov.

Javilo se je veliko prostovoljcev, zato se je izdelava zvezkov vedno bolj širila. In danes ima že vsak svoj zvezek.

Katja Krajnc, 7. a
Mentorica: Lidija Verlek

Šolska knjižnica

Nekega jutra, ko so se učenci zbrali v razredu, jim je učiteljica povedala, da bodo obiskali šolsko knjižnico. Nekateri izmed učencev so se tega zelo razveselili, saj vanjo radi zahajajo. Nenadoma pa je v razred priletel majhen metuljček. Letal je sem in tja ter sedal na zvezke, knjige in nalivna peresa. Učenci so postali nemirni, zato jih je učiteljica večkrat ježno pogledala. Sama namreč ni opazila metuljčka. Ta je kar naenkrat izginil, in učenci so se spraševali, le kam se je skril.

Po odmoru so se odpravili proti knjižnici. Tam jih je prijazno pričakala knjižničarka. Posedli so se v klopi in knjižničarka jim je pripovedovala zgodbice. Med njimi je bila tudi zgodba o knjižnem molju. Povedala jim je, da je to majhen metuljček, ki ima zelo rad ljudi, ki radi berejo knjige. Ravno tedaj so učenci spet opazili metuljčka, ki je letal med knjižnimi policami. Knjižničarka je učence popeljala do police s knjigami, na kateri je sedel metuljček. Na njej so bile njim primerne knjige. Ko je knjižničarka zagledala metuljčka, se ga je zelo razveselila. Učencem ga je predstavila kot knjižnega molja. Učenci so izvedeli, da se ta pojavi samo takrat, ko začuti, da učence knjige zelo zanimajo. Skoraj vsak učenec si je izposodil knjigo, da jo bo doma prebral.

Nato so se vrnili v učilnico. Učenci so učiteljici povedali, da bodo še raje brali in tudi sami postali pravi knjižni molji.

Nika Janžekovič Toplak, 4. b
Mentorica: Kamen Plavec

Leon Kokol, mešana tehnika, 3. a

Kako je nastalo rjavo črnilo?

Nekega dne je šel Marko po gozdu. Na gozdni poti je ležalo gosje pero. Pobral ga je in ga nesel domov.

Doma je ure in ure razmišljal, kako bi se ga dalo uporabiti. Tedaj se je spomnil. Iz njega bo naredil nalivnik. Marko je bil izumitelj. Vsak dan je porabil najmanj tri svinčnike, kar mu je šlo na živce. Za trup je uporabil gosje pero, konico pa je izdelal iz kovine.

Sedaj je potreboval še črnilo.

Ko ni znal česa narediti, je šel na sprehod v gozd. Na svoji poti, ki je vodila po polju, je videl čudno rdečo, oranžno in navadno rumeno sončnico. Čudil se je, kako je lahko sončnica druge barve kot rumena.

Tedaj je začelo močno deževati. Iz cvetov sončnic si je naredil dežnik.

Ko je prišel domov, je videl, da so se barve sprale in se med seboj pomešale. Nastala je rjava barva in uporabil jo je za črnilo. Tako je nastalo rjavo črnilo.

Staš Planinšek, 7. a
Mentorica: Lidija Verlek

Taja Lončarič, mešana tehnika, 3. b

Škratek Mladikec

Nekoč je bila majhna, a lepa šola. Otroci, ki so hodili v to šolo, pa so kar naprej izgubljali svoje copate. Niso pa vedeli, da jim jih jemlje Škratek Mladikec. Prebival je v kletnih prostorih šole, kjer je bilo zelo hladno in ga je zelo zeblo. Vsak dan je jemal učencem copate in z njimi obložil svoje majhno domovanje.

Nekega dne pa je neki deček videl škrate na stopnicah, kako je poskušal spraviti velik rumen copat v svoj dom. Približal se mu je in ga zgrabil.

»Joj, kako si me prestrašil,« je rekel škratek.

»Kaj pa nosiš s seboj! To je vendar moj copat, ki ga iščem že celo uro,« je rekel fant.

»Le kaj boš z njim?«

Mladikec se je na začetku upiral, potem pa omagal. Ko si je nekoliko oddahnil, mu je pokazal svoj domek. Deček je škrateka odpeljal v učilnico, ki je bila topla in tam je odslej lahko živel. Otroci so dobili nazaj svoje copate, škratek pa jih ni več jemal.

Anastazija Rosič, flumaster, 4. a

Liza Likar, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Škratek je pomagal pri nalogah

Nekega dne ko sem sedela in poslušala učiteljico, mi je iz torbe priletel listek, na njem pa je pisalo: Vedi, da ti bom pomagal!

Ozrla sem se po učilnici in videla, da vsi poslušajo učiteljico. Še enkrat sem pogledala listek in ga vrgla v koš. Učiteljica je rekla, naj pripravimo nalogo, a sem se spomnila, da je nimam. Ko pa sem odprla zvezek, je bila naloga napisana. Začudila sem se in zaprla zvezek.

Bilo je konec ure in začela se je matematika.

»Joj,« sem si mislila, »pišemo, jaz pa nič ne znam.« Sedla sem in učiteljica je začela deliti liste. Vsi so začeli pisati, jaz pa sem se prišla za glavo in se zastrmela skozi okno. Ko sem pogledala list, da bi začela pisati, sem ugotovila, da je list rešen.

Ko sem prišla domov, se je pred mano pojavil listek. Na njem je pisalo: Jaz sem bil. Škratek Mladikec.

Martina Kostanjevec, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Začnite jih upoštevati!

Na naši šoli je velik poudarek na prometni varnosti, zato sta učenca Žan Malek Petrovič in Jan Bezjak, oba devetošolca, raziskovala, kako naši učenci poskrbijo za lastno varnost v prometu. Za raziskovalno nalogo z naslovom Učenci OŠ Mladika v prometu sta v šolskem letu 2011/12 prejela zlato priznanje. Njuna Mentorica je bila gospa učiteljica Majda Kramberger Belšak.

Kakšni so bili občutki ob prijetju priznanja?

Občutki? Veseli, fino je (smeh).

Kaj vama pomeni nagrada?

V redu je (smeh).

Kje je potekala prireditev, na kateri sta prejela priznanje?

Slovesna prireditev je potekala v gimnaziji Murska Sobota.

Kakšen je bil naslov vajine raziskovalne naloge?

Ker je bila tema promet in varnost, je naslov naloge Učenci OŠ Mladika v prometu.

Kakšen je bil namen raziskovalne naloge?

Na naši šoli je velik poudarek na prometni varnosti, zato smo raziskovali, kako naši učenci poskrbijo za lastno varnost v prometu.

Kaj sta ugotovila glede rumenih rutic?

Ugotavljava, da jih učenci premalo nosijo.

Koliko časa sta porabila za raziskovalno nalogo, kje sta raziskovala in kako?

Porabila sva pol leta. Raziskovala sva na terenu, pomagala sva si tudi z računalnikom.

So prehodi za pešce in kolesarske steze dobro urejeni?

Prehodi za pešce so urejeni, kolesarske steze pa ne preveč.

Kaj pa avtobusna postajališča?

Večina jih je solidno urejenih.

Kaj bi vidva spremenila oz. popravila, da bi bila varnost v prometu večja?

Za varnost bi poskrbela tako, da bi bolj ozaveščala udeležence v prometu.

Kaj je največja pomanjkljivost v prometu glede na vajino raziskavo?

Opažava, da ljudje ne upoštevajo prometnih pravil.

Česa najbolj primanjkuje v okolici naše šole?

Pri nas primanjkuje kolesarskih stez (rečeta v en glas).

Kje vse sta predstavila nalogo?

Predstavila sva jo v različnih razredih, na konferenci učiteljev, na tekmovanju, prav tako pa smo nalogo poslali na Policijo in agencijo za prometno varnost.

Matija Žitnik, pastel, 7. a, 2012-13

Kaj bi povedala učencem, ki še ne upoštevajo vseh prometnih pravil?

Zanje imava naslednje sporočilo: Začnite jih upoštevati!

Kdo vama je pomagal pri nalogi? Kdo vama je svetoval?

Pri nalogi nama je bila v veliko pomoč najina mentorica, gospa Majda Kramberger Belšak. Za pomoč se ji iskreno zahvaljujemo.

Maja Jelen in Kaja Čelan, 7. b

2011/12

Mentorica: Lidija Verlek

Še nekaj o Mladiki

Mladika smo mi

V naši šoli mira ni nikoli,
saj so Marcel, Gal, Jure in Miha,
navihani kot pavliha,
včasih glasni, včasih tihi, kakor sloni v slonovi šoli.

Miranda, Nina, Lea in Nika,
so deklice, da se šika.
Rokomet obožuje naš Jaka,
ki venomer po šoli skaka.

Eko učenka Lena in njen brat Vasja,
eko detektiva prav pasja.
Ana, Lucija in Tia spretno risarke,
so mojstrice za krokodilje kopalke.

Zala in Tina, njun nežen in puhek glas,
se sliši kot uspavanka za prav vse nas.
Maja, David in Aleks skrbijo,
da v razredu luči ne gorijo.

Golf je Timu favorit,
in v njem je dober kakor kit.
Jure – plavalec in skakalec,
skoči daleč, kakor zajec.

Učiteljica Karmen nas uči,
kako se v šoli zavnano sedi,
po hodniku naj ne lovi
in dobre ocene se pridobi.

Naš novi ravnatelj, gospod Mirko,
želi, da na hodniku poberemo vsako radirko,
vedno nam kaj lepega zaželi,
zato ga radi imamo vsi.

Učenci 4. b

Mladika некоč

Šola Mladika stoji ob reki Dravi, некоč je bila precej drugačna.
Bila je brez mansarde in v razredih je bilo več učencev kot zdaj.
Včasih je bila šola le za deklice in učitelji so bili strogi. Če so bili
učenci neubogljivi, so morali za kazen klečati na koruzi ali pa
stati v kotu. Pisali so na lesene tablice in niso imeli toliko pripo-
močkov kot jih imamo mi.

Okolica Mladike je bila bolj zelena, ni bilo toliko igrišč okrog
šole, ni bilo toliko prometa in bilo je bolj mirno. Učenci so
takrat hodili v šolo peš, kajti ni še bilo avtobusov.

Tjaša Rižner in Eva Ketiš, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

Blaž Cunk in Žan Ciglar, kolaž, 9. a, 2012-13

Čudovita Mladika

Mladika, Mladika, ti si res čudovita.

Okolica tvoja se v naravi blešči.

Že 110 let tukaj stojiš, a še vedno se v reki Dravi bleščiš.

Otrokom vsem so tvoja vrata odprta, uspeha si želijo čisto vsi.

Mladika Mladika, ti si res čudovita.

Tjaša Rižner in Eva Ketiš, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

V naši šoli

V naši šoli je zelo lepo. Vse imamo, kar koli si želimo, vendar tega v resnici ne znamo ceniti. Učitelji na Mladiki so najboljši, saj delajo z učenci z vsem srcem in nas naučijo stvari, ki jih bomo lahko uporabili v našem življenju tudi takrat, ko bomo zapustili šolske klopi. Čez čas se bomo vračali vanjo kot starši, ki bodo ponosno peljali svoje otroke v prvi razred in bodo prav tako prestrašeni kot smo bili mi. Vendar vam v zahvalo dragi učitelji danes, v četrtem razredu, povem, da se nam ta strah nič več ne pozna. Spodbujajo nas starši, učitelji nas tolažijo in nam svetujejo. V varnem zavetju šole smo se naučili samostojnosti in marsikatero spretnosti, ki je prej nismo znali. Šolske učilnice so lične in svetle, prav tako hodniki in avla šole. Telovadnice so sicer malo starejše, vendar so s pomočjo telovadnih učiteljev, razredničark in pripomočkov naše ure telovadbe zelo zanimive in pestre. Na našo šolo, ki letos praznuje visoko 110-letnico, smo vsi zelo ponosni. Zasluži si ime Lepotica ob Dravi.

Tina Hvalec, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

Dominik Petrovič, flumaster, 7. a, 2012-13

MOJA ŠOLA

Ime mi je Kaja. Obiskujem 2. a razred na OŠ Mladika. Šola je zelo stara. Je svetle barve in ima rdečo streho. V kleti je kuhinja in jedilnica. Ima še štiri nadstropja. Ravnatelj šole je Bogomir Širovnik. Moja učiteljica je Biserka Korošec.

Kaja Kralj, 2. a

Mentorica: Mira Korošec

Neja Požar, flumaster, 6. a, 2012-13

LEPOTICA OB DRAVI

Lepotica ob Dravi stoji,
je vesela in se vedno nam smeji.
V njej radi smo vsi,
ker dobimo vsak dan petice tri.
Najboljši smo mi,
ker nas učijo najboljši učitelji.
V šoli nam nikoli dolgčas ni,
saj vsako leto kakšen novi učenec prihiti.
Krasijo jo vrtovi pravi,
kjer vsak učenec kakšno delo opravi.
Ravnatelj res prijazen je
ker nam vedno smeje se.

Katarina Samobor, 5. a

Mentorica: Marta Skrbinšek

V DRUGEM RAZREDU

Naša učilnica je v mansardi, to je najvišje. Učimo se brati, pisati črke, računati, risati. Ko imamo čas, se igramo. Vsi radi hodimo v šolo.

Oriana Bračko, 2. a

Mentorica: Mira Korošec

Tek svetovne harmonije pred šolo Mladika

Leta 1987 je v duhu ljubezni, miru in harmonije Šri Činmoj ustanovil Tek svetovne harmonije.

Tek organizirajo prostovoljci, ki so se v ponedeljek, 3. septembra 2012, ustavili tudi pred OŠ Mladika v Ptuj. Po uvodnem pozdravu so za učence, zbrane pred šolo, pripravili kratek kviz, in sicer so ugibali, iz katerih držav tekači prihajajo, kajti vsak je svojo državo predstavil v svoji govorici. Prišli so iz Italije, Luxemburga, Bolgarije, Rusije, Hrvaške, Nemčije in nekaterih drugih. Na koncu so nam zapeli tudi Pesem Teka svetovne harmonije, vsi pa smo se lahko dotaknili plamenice, ki je romala iz roke v roko.

Z veseljem smo jih sprejeli in jih še vnaprej podpiramo v njihovi vnemi za bolj harmoničen svet.

*Urška Rožmarin, Tjaša Koletnik Kidrič, 9. b
novinarski krožek OŠ Mladika
Mentorica: Lidija Verlek*

Tamara Cigliarič, mešana tehnika, 3. b

Makedonska folklor na šoli Mladika

Folklor je ljudska duhovna kultura, ki je v Makedoniji zelo priljubljena, saj jo obiskujejo tako mladi kot tisti malo manj mladi. Starost, pri kateri se lahko včlaniš, skoraj ni omejena, tako da lahko sodelujejo že otroci v vrtcu. Ohranja se tako, da se prenaša iz roda v rod. Za makedonsko folkloro je značilno, da ljudje negujejo svoje običaje, tradicijo in oblačila skozi ples.

V sredo, 12. 9. 2012, so na OŠ Mladika prišli plesalci makedonske folklorne skupine Kitka, ki v celoti šteje okoli 100 članov, in se predstavili s svojimi plesi. Nosili so ročno izdelana oblačila, ki vsebujejo veliko vezenja in tkanja. So tudi zelo barvita, razlikujejo pa se glede na kraj oz. področje, iz katerega prihajajo. Obute so imeli posebne čevlje (opanke), ki so narejeni iz goveje kože. Makedonci imajo veliko različnih plesov, najbolj znan pa je oro. Nekaterih plesov se je težko naučiti, večine pa ne. Plesalce so ob plesu spremljali bobni (tapani), klarinet, harmonika, kitara in frulica. Prikaz makedonskih plesov je bil za učence zanimiv, saj so tako stopili v drugo kulturo in drugačen jezik, kot ga poznajo iz vsakdanjega življenja.

*Iva Katarina Rimele, 9. b
Mentorica: Lidija Verlek*

V smeteh je na tone hrane

(pogovor med učenci naše šole)

Timi: Ali veš, da so v Bruslju zaskrbljeni nad podatki o količini živil, ki jih ljudje odvržemo.

Miha: Tega pa res nisem vedel, vem pa, da v Evropski uniji vsako leto zavržemo približno 89 milijonov ton hrane, kar pomeni 179 kilogramov na osebo. **89 MILIJONOV TON!** Si predstavljate, koliko tehta en slon, ki je velika žival? Ta odvržena hrana tehta toliko kot približno 18 milijonov slonov. Med drugim, toliko slonov na svetu niti ne živi.

Timi: Pričakujejo celo, da bo količina letno zavrženih živilskih odpadkov leta 2020 dosegala 126 milijonov ton, če ne bomo ukrepali.

Miha: Res je, glavni razlogi razmetavanja s hrano so med drugim prevelika proizvodnja hrane, napačno skladiščenje in slabo načrtovanje nakupov.

Timi: Še nekaj statističnih podatkov kaže na to: vrednost letno zavrženih odpadkov, ki jih zavrže eno gospodinjstvo, bi lahko cenili na 565 evrov, kar 60 odstotkov teh odpadkov pa bi lahko preprečili.

Miha: In še en podatek: svetovnem merilu ljudje zavržejo neverjetnih 33 odstotkov vse pridelane hrane.

To nas vse opozarja, da hrane ne razmetavamo. Tudi med odmorom za malico se spomnimo, da ne odvržemo preveč hrane.

*Miha Hajduk, 8. b
Timi Andraž Žumbar, 8. a
Mentorica: Lidija Verlek*

Dan druženja in gibanja vseh generacij

Media Sport Ljubljana je leta 2012 že petič zapored organiziral po vsej Sloveniji prireditve ŠPORT ŠPAS - Dan druženja in gibanja vseh generacij.

Na OŠ Mladika Ptuj se vsako leto pridružimo tej veliki družini in aktivno sodelujemo.

V okviru dejavnosti Zdrave šole povabimo učence prvega vzgojno izobraževalnega obdobja, druge otroke, starše, stare starše in prijatelje.

Vsako leto drugo soboto v maju, v dopoldanskem času, se prepleta podobna vsebina:

- medgeneracijsko sodelovanje
- pohod
- spoznavanje pomena gibanja in redne jutranje telovadbe
- medsosedske odnosi: sosed sosedu sosed
- družabne in zabavne igre
- meritve srčnega tlaka in krvnega pritiska
- izbor najstarejšega in najmlajšega udeleženca prireditve in najštevilčnejše družine.

Na druženju razvijamo dobre medsebojne odnose, gradimo na dobri komunikaciji, sprejemanju, razumevanju ...

Preživimo razgibano sobotno dopoldne, zato Vas vabimo, da se nam prihodnje leto pridružite tudi vi!

Sonja Plajnšek, voditeljica Zdrave šole

Luka Čeh, voščenske, 3. a

Jaz v šoli

Vsaka šola ima najlepšo godbo,
vsaka klop piše svojo zgodbo.
Vsak učenec jo zlahka napiše
in z učitelji kaj nenavadnega nariše.

Kot prvošolka sem bila zelo majhna in boječa,
a navihana, da so mi bila ušesa štrleča.
V drugem razredu sem se poštevanko naučila,
da bi v tretjem same petice dobila.

To ni nič kaj prida pomagalo,
saj se je v četrtem razredu veliko novega dogajalo.
Kuhanje, peka in poskusi v petem, z baloni,
jaz pa mislim, da so to le veliki bomboni.

Šesti razred, s tem ni bilo več heca,
saj si v sedmem že moral vedeti, kje leži Peca.
Osmi in hkrati zadnji razred bil je dar sveta,
saj je na koncu čakala nepozabna valeta.

Naenkrat si odrasel in se zaposlil,
na Mladiki super službo dobil.
Pa to je res šola polna učenosti,
za druženje in kramljanje nam ne zmanjka modrosti.

Karmen Plavec, razredna učiteljica

Ana Majar, mešana tehnika, 4. a

IMAMO PRAVILA

V Osnovni šoli Mladika imamo pravila po katerih se moramo ravnanati. Pravila smo si pripravili tudi v razredu. Pomembno je, da pomagamo drug drugemu, se ne pririvamo in smo prijazni do vseh. Sam upoštevam šolski red.

Aleks Orešek, 2. a
Mentorica: Mira Korošec

Tilen Munda, flumaster, 6. a, 2012-13

Knjiga pripoveduje

Ker sem knjiga, je moja naloga pripovedovati zgodbe. Danes vam bom povedala pripoved, ki vam bo zelo všeč. Pripoved govori o šoli Mladika. No pa začnimo.

Nekoč, že dolgo nazaj, se je ta osnovna šola imenovala osnovna šola Tone Žnidarič. V njej je bilo veliko več otrok kot jih je danes. Takrat so učenci v šolo hodili peš. Danes se pripeljejo v šolo z avtobusi in avtomobili, nekaj jih pride peš ali s kolesi. Takrat v šolah ni bilo toliko veselja in zabave, saj so jih učiteljice in učitelji velikokrat kregali in kaznovali. Šola se je skozi čas spremenila, ampak v njej lepota še vedno prebiva.

Tako kot nekoč je tudi danes Mladika najlepša šola na svetu.

Viktorija Rihtarič, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Osnovna šola Mladika

Živa Šuta, flumaster, 9. b

Mladika je stara šola, ki stoji ob reki Dravi.

Letos bo praznovala 110 let. Najprej je bila to dekliška šola. V letu 1991 se je preimenovala v Osnovno šolo Mladika. Čez osem let so šolo dogradili in odprli preurejeno mansardo. S tem je bil delno zadoščen pogoj za prehod na devetletko.

To šolo obiskujem že peto leto. V njej sem se kar precej naučil in spoznal veliko prijateljev.

Alen Smiljan, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Na Mladiki

Ime mi je Staša. Obiskujem 2. a razred. Naša učilnica je na vrhu zgradbe. Do jedilnice imamo 114 stopnic. V jedilnici so zaposleni kuhar in kuharice. Vsak dan nam pripravijo dobro hrano. V šoli se vsi spoštujemo.

Staša Štern, 2. a
Mentorica: Mira Korošec

Trije zajčki in 110 korenčkov

Poleti leta 2012 so trije zajčki nabirali zalogo korenčkov za zimo. Ko so nabrali dovolj, so šli domov.

Vsak zajček je povedal, koliko korenčka je nabral. Najpametnejši zajček pa je vse to seštel. Bilo jih je 110. Drugi zajček, ki se je zanimal za poklic učitelja in za šole, je rekel: »Počakaj malo! Mi imamo 110 korenčkov in letos bo OŠ Mladika stara 110 let.«

Tretji zajček, ki zelo rad preseneti, navduši in nasmeji živa bitja, je v tistem trenutku dobil idejo.

Prvi zajček je vprašal: »Kakšno idejo imaš?«

»Da gremo v Osnovno šolo Mladika in presenetimo učence in učitelje s svojo novico«, je odgovoril tretji zajček.

Drugi zajček pa je rekel, da se bo pozanimal, kdaj lahko pridejo v to šolo s častitljivo starostjo.

Dva meseca pozneje.

»Veselo novico imam!« je zavpil drugi zajček.

Vsi so komaj čakali, da obišejo Mladiko.

V Mladiki so bili vsi presenečeni. Ne samo učenci in učitelji, ampak tudi zajčki, ker si niso predstavljali, da bodo svojo zgodbo pripovedovali pred tako velikim številom poslušalcev.

Filip Teo Vidovič, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Lena Rimele, mešana tehnika, 4. b

Dan šole Mladika – 110 let

Nekega zimskega dne, so se učenci v šoli pogovarjali o šoli imenovani Mladika. Učiteljica jih je vprašala, če vedo, koliko bo stara. Maja je rekla 105 let. Učiteljica je rekla, da njen odgovor ni pravi. Jan je menil, da Mladika šteje 110 let. Učiteljica je rekla, da je to točen odgovor.

Zazvonil je zvonec in odšli so domov. Naslednje jutro so pisali na temo Mladikinih 110 let. Učiteljica je dejala, da bo najboljša pesmica ali pravljica, zgodbica izbrana za dan šole. Vsi so se zelo potrudili. Ko so končali s pisanjem, so jih še predstavili sošolcem. Najbolje napisana zgodba je bila Larisina. Bila je zelo vesela.

Nastopil je dan šole. Larisa bi morala prebrati svojo pesem, a je še ni bilo. Nastop se je začel, a Larise še zmeraj ni bilo. Učiteljica je bila zelo živčna, saj smo ostali brez svojega predstavnika. Nastopil je prvi, pa drugi, tretji in četrti ter 5. a. In končno, Larisa je prišla! Prebrala je svojo pesmico. Začela je :

Mladika 110 let

Pesem vesela nam pove,
koliko stara ta šola je že!
V njej učencev je veliko,
se pridno učimo, pišemo
in ustvarimo tudi kakšno zanimivo sliko.
Same petke v redovalnico letijo,
mi pa se jih zelo veselimo.

Občinstvo je ploskalo in vriskalo od veselja. Tudi učiteljica je bila zelo vesela, zato jo je pohvalila pred vsemi sošolci.

Eva Gojkovič, flumaster, 7. a, 2012-13

Maja Harb, pastel, 7. a, 2012-13

Alina Ribič, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Šola nekoč

Z babico sva se pogovarjali o šoli. Pripovedovala mi je, kako je bilo v šoli nekoč.

Nekoč, je bilo v šoli veliko več spoštovanja. Učenci so bili veliko bolj pridni. Povedala mi je tudi, kaj se je zgodilo z učenci, ki niso ubogali.

Če nisi ubogal, si moral klečati na koruzi, sedeti v oslovski klopi ali pa ves dan na hrbtu nositi osla. Tako so vsi na šoli videli, da si bil poreden. Najhujša kazen, če nisi lepo pisal si dobil s šibo po prstih. Iz šole so morali hoditi peš.

Meni je pa všeč, da nismo več v starih časih.

Danaja Frangež, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

V Mladiki je življenje

V daljavi, daleč od vsakdana, ob prelepem parku in reki Dravi, se je prikazovala prečudovita šolska lepota, polna vedoželjnih otrok. Vsak otrok se je lahko pohvalil s čim zares svojim. Deklice so se bohotale s srebrno – vijoličnimi nogavičkami, dečki pa vsak s svojo različno veliko, drugače oblikovano frizuro, ki je dajala prav poseben vonj rano zjutraj, vonj po želeju. Ne malo otrok si je poiskalo prijatelja ali več v tem hramu učenosti. Postal je raj za igrarije v sožitju z naravo, kamor so tudi ljudje prihajali na sprehode, po sveži zrak in nabirali kostanje, kateri so krasili jesensko obarvan park.

Prav posebni prebivalci te okolice so bili ptiči, ose, muhe in sršeni.

Zgodilo se je mrzlega decembrskega dne, ko je na okensko polico priletela vrabčevka, vsa premražena in lačna. Od pomanjkanja je začela tako čivkati, da je prebudila še najbolj zaspane otroke v učilnici, a nihče ni vedel, kako ji naj pomaga. Kot nalašč je njeno žalostno čivkanje slišal deček, ki je že dalj časa iskal družico za vrabčka, ki je prebival na šolski lipi. Potolažil jo je s svojim preostankom malice in tolščo, ki so jo pripravili spretni kuharji. Začel ji je ustvarjati bivališče na visoki in mogočni lipi na igrišču pred šolo.

Kar nekaj ljubiteljev narave iz razreda je lepo skrbelo za gnezdo in že čez nekaj mesecev so se v tem prijetno toplem objemu vejevja in listja zvalili trije vrabčki. Samička jih je grela pod svojim košatim perjem, ponosni ata vrabec pa je skrbel za hrano in oskrboval vso družino. To so opazovale druge živali, ki so prej vsaka po svoje živele svoje življenje. Najbolj nevoščljive so bile ose in sršeni. Zaradi svojega ponosa niso vedeli, kako se naj maščujejo. Naredili so peklenski načrt. Vsako krat, ko je učiteljica odprla okno, da prezrači učilnico in poskrbi za minuto za zdravje, se je našel kakšen ljubezenski par insektov. Ta je poskrbel, da se učenci niso mogli zbrati pri delu, saj ju je učiteljica preganjala z rokami ali celo pomagala kakšnemu učencu, kateremu sta brnela okrog ušes. Bil je smeh, krik, veselje, saj je kar nekaj ure odpadlo za preganjanje nepovabljenih gostov, ni se pisalo testa, ni bilo spraševanja, ker se je mudilo z delom naprej.

Večini učencem, ki so opazovali brnenje čebel, hitrostno dirkanje sršena, naganje muhe pri pisanju nareka, čivkanju vrabcev, je bil živalski karneval zelo všeč.

Kmalu za tem se je zgodilo nekaj nenavadnega. Na vrata učilnice je potrkal gospod in prosil za dovoljenje, če sme zmotiti. Seveda so mu dovolili. Hotel jih je razveseliti z novico, da se bodo na vsa okna na šoli montirali komarniki, da preprečijo vdor mrčesa. Učenci so kar otrpnili, učiteljica pa si je končno oddahnila, da ne bo rabila več z brisačo mahati proti muham, osam, sršenom ...

Končno je spet zavladal mir, red, disciplina. Kar težko je bilo verjeti, da bodo šolske ure spet potekale po ustaljenem urniku, minuta za zdravje brez strahu pred piki insektov, nič hranjena in crkljanja ptičk; le šolsko delo, učenje, sodelovanje, tandemski pouk, diferenciacija ...

Naše delo ni le delo na šolskih klopih, je tudi gibanje po učilnici, tekanje za mrčesom, skrb za ptičke, hranjenje živali, opazovanje dreves in rastlin, ki jih še imamo okrog naše šole, skrb za vrtičke, razvrščanje odpadkov ...

Pustite nam življenje, da ga lahko živimo in se iz njega učimo. Vredno je prisluhniti, znati, saj se lahko niti prijateljstva pletejo še globlje med nami, se povečujejo in s tem se bo povečalo tudi naše zadovoljstvo.

Sedaj pa brž k iskanju vsega, kar nas osrečuje, motivira, spodbuja, nam daje moč in energijo za naše učenjake, prijatelje in sodelavce.

*Grega Pavlovič, Žan Pernat in Žan Zemljič,
kolaž, 9. a, 2012-13*

Karmen Plavec, razredna učiteljica

RADIJSKA ODDAJA OB EVROPSKEM DNEVU JEZIKOV

Nekaj utrinkov iz šolskega radia.

RADIO MLADIKA

A: Dragi učenci, drage učenke, dober dan.

Današnja oddaja je namenjena evropskemu dnevu jezikov.

B: Od kdaj praznujemo dan evropskih jezikov?

A: Evropski dan jezikov praznujemo od leta 2001. Pa prisluhnimo, kako zveni po nemško in angleško evropski dan jezikov, ki ga Praznujemo danes, 26. septembra.

B: Dan evropskih jezikov po nemško:

Der Europäische Tag der Sprachen.

Zdaj pa po angleško:

European day of languages.

B: Koliko uradnih jezikov je v Evropi?

A: Evropa je prava jezikovna zakladnica, saj se govori 23 uradnih jezikov in še več kot 60 neuradnih jezikov. Nekaj uradnih jezikov poznam: angleščina, slovenščina, nemščina, francoščina, italijanščina, grščina in španščina.

B: Jaz pa dodam še nekaj jezikov: bolgarščina, češčina, danščina, estonščina, finščina, grščina, irščina, latvijščina, litovščina, madžarščina, malteščina, nizozemščina, poljščina, portugalščina, romunščina, slovaščina in švedščina.

Verjetno se sprašujete zakaj je le 23 uradnih jezikov. Odgovor je preprost: nekatere jezike govorijo v več državah. Tako so v Belgiji uradni jeziki nizozemski, francoski, nemški. Pa prisluhnimo, kako štejemo v tujih jezikih, saj ste že na stopnišču opazili številke.

A: Po slovensko že znamo, po angleško pa gre takole: one, two, three, four, five, six, seven, eight, nine, ten.

B: Zdaj pa še po nemško: eins, zwei, drei, vier, funf, sechs, sieben, acht, neun, zehn.

Hvala, ker ste nam prisluhnili.

Lep dan želim. Z vami sva bila Tjaša in Dominik.

Krenare Karameta, pastel, 7. a, 2012-13

Tonski tehnik: Rok Bezjak

Natipkal: Tilen Petrovič

Nastalo v okviru ŠNO, 25. 9. 2012

Lektoriranje: mentorica Lidija Verlek

Zala Zajko Ivančič, mešana tehnika, 7. b, 2012-13

Elizini pismi

Bilo je hladnega, zasneženega decembrskega popoldneva, ko sem v šoli preživljala dodatne ure. Bila sem v prijetno topli učilnici za slovenski jezik, zraven mene pa moja učiteljica, gospa Dolinšek. Skozi osem leta šolanja sva razvili zelo prijeten odnos. Ker sem oboževala slovenščino in literaturo, sva se še toliko bolj razumeli. Veliko dodatnih ur sem preživela v njeni učilnici, da mi je razložila snov, dala dodatne naloge, me pripravila na natečaje in tekmovanja.

Tistega dne sem ravno pospravljala stole od prejšnje ure in pri zadnjem stolu se je nekaj zataknilo. Stol se ni hotel premakniti. Ko sem se približala, da bi videla, kaj je narobe, sem ugotovila, da se je odlomil del parketne deščice in stol se je zataknil ob njo. Ko sem hotela stol odstraniti in pospraviti na svoje mesto, sem po nesreči samo še bolj poškodovala parket in nehote dvignila cel kvadratni decimeter parketa.

Spodaj se je razkril originalen, pristen pod naše šole, ki tukaj stoji že 110 let. Sicer slabo ohranjen star parket ni več to, kar je bil v prejšnjem stoletju, vseeno pa izkazuje eleganco in nevidne dragocenosti preteklosti. Ni le navaden parket, ampak ročno izrezljan reliefni parket. Kar krivično se mi zdi, da so ga tako pozabili in pustili samevati toliko let, brez zavedanja pomena njegove vrednosti.

Ta prizor me je navdušil za zgodovino naše šole. Ravno v tem letu praznujemo 110 let šole, zato sem se odločila raziskati življenje, ki je bilo tukaj pred dobrimi stotimi leti.

O poškodbi tal sem obvestila gospo Dolinšek. Pozorno me je poslušala. Ugotovili sva, da se nov parket lahko z lahkoto obnovi, tega prvotnega pa naj bi iskali že več kot petdeset let, saj se je po vojni, ko je bila stavba kar dotrajana, izgubil.

Prav sama sem ga ponovno odkrila in nisem bila več jezna nase, ker sem poškodovala šolska tla, temveč ponosna in navdušena nad dejstvom, da sem bila tista, ki je našla dolgo pogrešan, zelo dragocen parket.

Učiteljica Ana, je videla, da se zelo zanimam za predvojno dogajanje na naši šoli, zato se je odločila, da name prenese znanje, ki ga ima. Pogovarjali sva se lahko ure in ure in nikoli se nisem naveličala poslušati. Izvedela sem, da je prav v tem prostoru, kjer sem tako rada preživljala čas, čas preživljajo še več sto deklet, prav moje starosti. Pred več kot stoletjem je tukaj bil dekliški internat.

Ker je učiteljica Ana tako zanimivo pripovedovala, sem se popolnoma poglobila v življenje deklet. Prijazna gospa nama je v knjižnici razkazala zapise, ki so bili ohranjeni na to temo, ptujske kronike in kup drugih dokumentov iz 1902 leta in o vsem, kar me je zanimalo. Uporabljali sva tudi splet in se obe naučili več o preteklosti naše šole in o prvi polovici dvajsetega stoletja.

Všeč mi je bilo, da mi je z veseljem podajala znanje in jaz sem ga samo srkala vase. Nekega popoldneva sva se zatopili v pogovor, zato sva popolnoma pozabili na uro in bilo je že zelo pozno popoldne. Mama me je vmes klicala nešteto krat in se spraševala, kje sem.

Učiteljica jo je poklicala in ji razložila, zakaj zamujam in ji sporočila, da bom kmalu doma. Mama me je razumela, saj je tudi ona študirala književnost in zgodovino. Bilo ji je popolnoma jasno, od kod moja želja po novem znanju. Srečna sem bila, da imam tako mamo. Zaradi moje »zgodovinske« radovednosti sva z mamo sklenili, da se odpraviva v Zgodovinski arhiv na Ptuj. Zelo se mi je mudilo, zato sva odšli že naslednji dan. Prijazna gospa Marija nama je razkazala zapise, ki so bili ohranjeni na to temo, ptujske kronike in kup drugih dokumentov iz 1902 leta.

Z mamo sva skoraj že zapustili hodnik, v katerem je bilo polno listin, ko smo pod kupim starih knjig in papirjev našle še dve pismi. Gospa Marija je pogledala in glasno prebrala pismi, ki sta bili napisani v nemščini. Zelo malo sem razumela. Mama je gospo prosila za prevod.

Zapustili sva arhiv in se zadovoljni ter polni novih spoznanj vrnili domov. Dnevi so bežali, ko sem dobila elektronsko sporočilo gospe Marije. Prijazna gospa mi je poslala preslikane izvirnike pisem in njun prevod.

Elizina pisava je bila nekaj zelo lepega, kar sem videla, a brati je nisem znala, zato sem se lotila branja prevodov. Ob branju sem z mislimi potovala v leto 1913 in v mojo šolo.

Pismi je napisala osemnajstletna Eliza iz Celovca. Prihajala je iz premožne družine Bergerjevih in z dvanajstimi leti je prišla živeti na Ptuj. V tem času se je izobraževala v dekliški šoli Mladika.

Tim Lončarič, flumaster, 9. b, 2012-13

Ptuj, 7. december 1913

Spoštovana mati!

Najprej Vas vljudno pozdravljam in Vam sporočam, da sem dobrega zdravja. Kmalu bo božič, ko se bomo videli. Prišla bom s popoldanskim vlakom. Prosim Vas, da pošljete starega Hansa, naj vpreže in pride po mene na železniško postajo.

Moram Vas razveseliti, saj sem danes v šoli dobila petico pri znanju računstva. Gospa učiteljica me je pohvalila pred celim razredom in mi v redovalnico zapisala zelo uspešno oceno in to je že moja tretja petica pri računstvu v tem letu.

Že od kraja šolskega leta se zelo trudim in si prizadevam za čim več znanja ter le najboljše ocene, da si Vi, draga mati in papa, ne bi delali skrbi zavoľjo mene.

Naznanjam Vam, da imam tudi pri vseh drugih predmetih petice. Nič se ne hvalim, le to Vam povem, da sem najboljša v razredu.

Učitelji so sicer skopi s pohvalami. Mlada gospodična Mimi, pa le včasih pove, da menijo da sem sposobna in bi zmogla za več let snovi naprej. Zadnji krat je slišala, da mi gre bolje celo kot Aniti, ki je bila lani najboljša v računstvu.

Hvaležna sem Vam, da ste me čez počitnice malo priganjali in da nisem lenarila, saj se to sedaj vidi pri mojem napredku. Vsi mislijo, da imam potem dosti možnosti za izbiro dobrega študija. Tudi praktični predmeti kot so tehnika, gospodinjstvo, šivanje in lepopis mi gredo zelo dobro od rok.

Včeraj smo pri tehniki, tej novotariji, ki se je druge otepajo izdelovali majhne lesene vozičke, ki jih bomo uporabljali pri vseh možnih igrah. Bilo je zelo lušno, in moje dobre vrline, natančnost so poskrbele za dober izdelek. Nekatere šolarke so polomile kolesa ali strgale vezne vrvi, meni pa je uspelo napraviti točno po navodilih. Papa bodo zagotovo ponosni name.

Pri gospodinjstvu se učimo kuhati tudi zahtevnejše jedi kot lani. Od tukaj bom odšla polna novega znanja in veščin. Čeprav Vaše izbire te šole nisem odobraval, pa sem Vam sedaj hvaležna, da sta me s papanom poslala na Ptuj.

Življenje tukaj na Ptujtu pa ni tako lepo kot moje ocene. V internatu so zelo strogi in zahtevni.

Ne hudujte se, da Vam to napišem vsako leto, a vendar se mi zdi, da so letos pravila desetkrat bolj stroga. Po deveti uri ugasnejo luči in pustijo nam zelo malo prostega časa. Drilajo nas kakor soldate, samo še strog pouk in učenje, potem pa naravnost spat.

Draga mati, to meni ni preveč po godu. Dekleta bi rada izkusila še kaj več, rade bi potovale, rade bi odkrivalle svoje sanje, saj pišemo že vendar leto 1913 in ne 1850. Nas pa obravnavajo prav po starinskem. Tukaj smo večno v isti učilnici, če pa že gremo ven, smo pod strogim nadzorom tiste popoldanske okostenele stare samske gospodične frajle.

Mati, se še spomnite, da ste mi rekli, da bom pri enaindvajsetih svobodna? Oh, kdaj bo šele to. Čez tri leta!

Upam, da Vas nisem preveč vznemirila z mojim tarnanjem in nevednostjo. Za danes bodi dovolj. Pozdravite sestro Luizo Mario in ji recite, da komaj čakam, da mi odpiše.

Poljubite papana zame, ko pride domov in mu povejte, da ga pogrešam. Sedaj se moram posloviti, ker bo kmalu prišla višja nadzornica in bom mogla ugasniti luč.

Vaša vdana hčerka Eliza

Tajda Horvat, voščenke, 3. a

Ptuj, 7. december 1913

Draga sestra Luiza Maria,

ne huduj se name, če ti sedaj zaupam.

Komu pa naj to povem, če ne Tebi. Spoznala sem mladega kadeta. Ime mu je Lukas. Ima svetlo rjave lase in najlepše oči, ki sem jih videla. Barvna paleta se razteza od lešnikovo rjave, do smaragdno zelene. Ima zelo velike oči in svetijo svetleje od vseh zvezd na nočnem nebu. Njegova postava je prelepa v mogočnosti kostanjev mestnega parka. Pri risanju bi rada narisala njegovo podobo, a ne vem, če mi bo gospa učiteljica to dovolila.

Skoraj vsak teden se vidiva v parku, ko gremo z gospodično po glaziji ob Dravskem nabrežju. Pred meseci me je nagovoril, če me sme popoldne povabiti v park na koncert. Upam, da se ne jeziš name, ker Ti tako dolgo nisem izpovedala svoje skrivnosti.

Prav včeraj sva se ponovno srečala v mestnem parku pri glasbenem paviljonu ob petih popoldne. Tudi gospa nadzornica je bila z nami in on je bila tam. Videla sem, da me čakal. Z dekleti sem se odpravila k paviljonu, ko je pristopil k meni.

Videla sem, da je nekaj skriva. Trenutki so minevali kot večnost. Izročil mi je rdečo vrtnico. Prestrašila in zmedla sem se.

Prevevalo me je nešteto čustev, ki jih prej v življenju še nikoli nisem občutila. Srce mi je bilo in v obraz sem zardela. Moja sošolka Tereza me je zgrabila za roko in me stresala, da me ne bi videla gospodična učiteljica.

Opravičila sem se mu za svoje vedenje. Ne vem, kaj mi je bilo ...

Nekaj časa sva samo strmela drug v drugega, ko sem morala oditi.

Kajne Luiza Marija, sestra moja, da to ni greh, če ljubiš.

Sklenila sva, da bo to najina skrivnost, saj naju ne sme videti kaka gospa učiteljica. Še huje bi bilo, če bi to izvedela nadzornica. Celo kaznovali bi me in mi prepovedali izhode v park.

Obljubljam Ti, da bova previdna, saj sem Ti že pisala, da smo tukaj zelo strogo ločeni po spolu.

Pri gospodinjskih delih sem izvezla monogram z njegovimi začetnicami. Rada bi mu podarila robec, pa ne vem, če smem. Gospe višji nadzornici sem povedala, da vezem zate. Prosim, ne izdaj me, če boš me obiskala.

Te pozdravlja in poljublja Tvoja sestra Eliza.

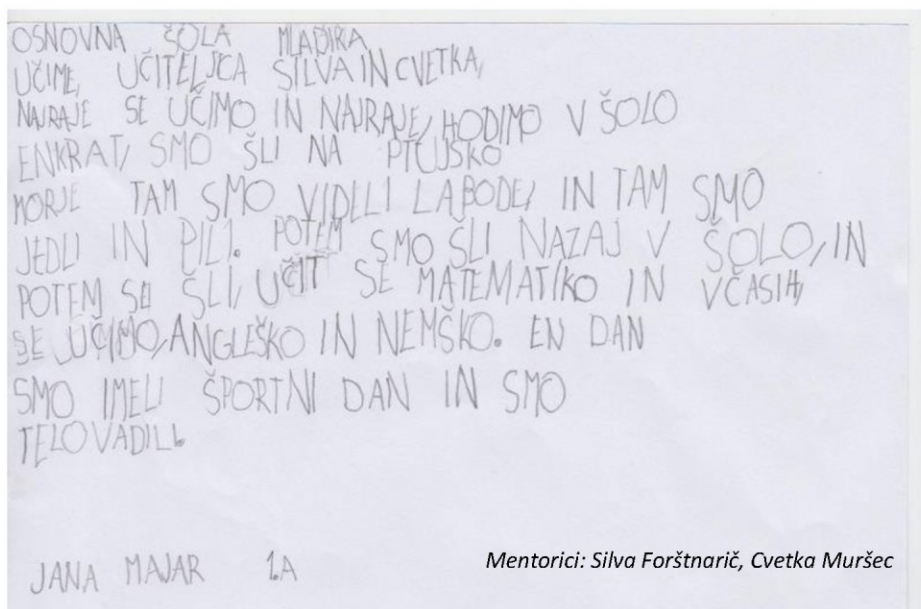
Poglobila sem se v njeno dušo, jo razumela, sočustvovala sem z njo in se počutila kot, da bi bila ona sama.

Vesela sem bila, da sem še tisto popoldne ostala v učilnici, z deščico parketa v rokah, ker če ne bi, ne bi nikoli pomislila, kakšno je bilo življenje deklet na moji šoli. Razmišljala sem o podobnostih in razlikah in prišla do spoznanja, da je danes veliko lepše.

Vesela sem, da sem se rodila v teh časih.

Kar se tiče Elize, pa upam, da se je njeno življenje nadaljevalo zanimivo in razburljivo.

Astrid Marovič, 8. a
Mentorica: Karmen Ivančič

Hvaležni smo ti ...

Draga Mladika!

Hvaležni smo ti, da že 110 let ob Dravi stojiš in pod svojo streho sprejemaš mlade vedoželjne otroke. Si zakladnica znanja, ki ga z nami deliš dan za dnem. Bodi še naprej polna pridnih učencev in prijaznih učiteljev.

Tvoji učenci.

Tjaša Rižner, flumaster, 4. a